

ทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
มีนาคม 2554

ทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

มีนาคม 2554

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
มีนาคม 2554

สุเพ็ญ บุญเจริญ. (2554). *ทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.จรรุวรรณ สกุลคู,
รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์

จุดมุ่งหมายของการศึกษาต้องการค้นคว้าและเปรียบเทียบเรื่องทัศนะต่อประสบการณ์ใน
มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนและด้านสังคม
จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษา
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ปีการศึกษา 2009 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม
จำนวน 60 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าห้าระดับของไลเคิร์ต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที-เทสต์ และค่าความแปรปรวนแบบทาง
เดียวโดยใช้วิธีของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก
และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีอยู่ในระดับมากทุกด้าน
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ
โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน
3. นักศึกษาต่างชั้นปี มีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ใน
ระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน
4. นักศึกษาจากต่างคณะมีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เมื่อ
พิจารณาเปรียบเทียบพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์แตกต่างจาก
นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและนักศึกษาจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ นักศึกษาจากคณะ
วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี แตกต่างจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

THE STUDENTS' OPINIONS TOWARD EXPERIENCE AT ASSUMPTION UNIVERSITY

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Program in Higher Education
Srinakharinwirot University
March 2011

Supen Booncharoen. (2011). *The Students' Opinions Toward Experience at Assumption University*. Master Thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Jaruwat Skulkhu, Assoc. Prof. Dr. Achara Wattananarong.

The purpose of this study was to investigate and to compare students' opinions toward experience at Assumption University in two aspects: learning and social, according to their gender, class level, faculty, and grade point average. The sample used included 350 Assumption students enrolled during academic year 2009. The instrument used for collecting data was a Likert-type five-point rating scale questionnaire of 60 items. The statistical procedures such as percentage, mean, standard deviation; t-test and one way analysis of variance with Scheffé method were employed to analyze the data the results showed that:

1. Students had good opinion toward experience at AU as a whole and also in each aspect.
2. Male and female students had good opinion toward experience at AU, and when compared, their opinion did not differ.
3. Students from different class level had good opinions and did not differ on their opinion toward experience at AU.
4. Students from different faculty held good opinion toward experience at AU. When compared there were significant differences among them. Students from Faculty of Arts differed significantly from students from Faculty of Business Management and Faculty of Architecture. Students from Faculty of Science and Technology were significantly different from students from Faculty of Architecture.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตา กรุณาเป็นอย่างยิ่งจากอาจารย์ ดร.จากรุวรรณ สกกุลคุ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนาณรงค์ ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ แก้ไขสิ่งบกพร่องต่าง ๆ และที่สำคัญที่สุด คือ ความอบอุ่น ห่วงใย กำลังใจ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมวรวงษ์ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. อรรถนพ โพธิสุข และอาจารย์ ดร. อธิปัตย์ คลีสุนทร กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมที่กรุณาใช้เวลาให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์สำหรับการทำวิจัยฉบับนี้ให้สมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณภราดา ดร. บัญชา แสงหิรัญ อธิการบดีที่กรุณาให้โอกาสและอนุญาตให้ใช้มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นแหล่งเรียนรู้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล อันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณภราดา ดร. วิศิษฐ์ ศรีวิชัยรัตน์ ที่ให้คำแนะนำในการเพิ่มพูนความรู้ และอาจารย์ ดร. สมพิศ ป. สัตยารักษ์ ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย ที่กรุณาตัดกเดือนข้อผิดพลาดต่างๆ และเป็นกำลังใจให้การวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการอุดมศึกษาทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษา รวมทั้งเพื่อนๆ พี่ๆ ที่ไม่สามารถกล่าวนามได้ทั้งหมด ที่เป็นกำลังใจ และมีน้ำใจเสมอกับผู้วิจัย

ท้ายที่สุดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

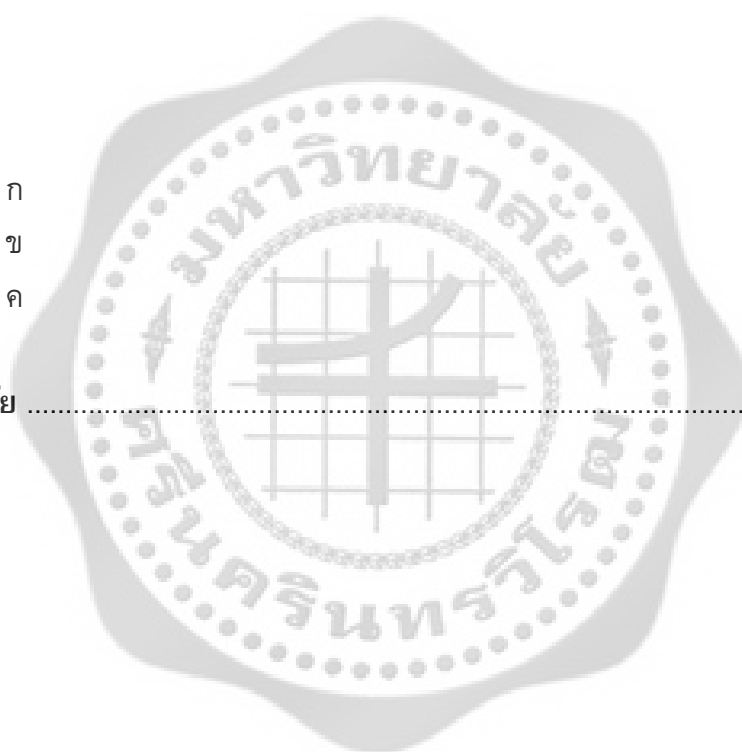
สุเพ็ญ บุญเจริญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
สมมติฐานการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความหมายและความสำคัญของประสบการณ์	6
ทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย	7
ประสบการณ์ด้านการเรียน	10
ประสบการณ์ด้านสังคม	13
สภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	16
3 วิธีดำเนินการวิจัย	20
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	20
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	21
ลักษณะของเครื่องมือ	21
การเก็บรวบรวมข้อมูล	22
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	23
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	25
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	25
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	25
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	42
ความมุ่งหมายของการวิจัย	42
วิธีดำเนินการวิจัย	42

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
สรุปผลการวิจัย	43
อภิปรายผล	43
ข้อเสนอแนะ	49
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก	59
ภาคผนวก ก	60
ภาคผนวก ข	67
ภาคผนวก ค	69
ประวัติย่อผู้วิจัย	72

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	20
2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา	26
3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน	27
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญด้านการเรียนเป็นรายข้อ	28
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญด้านสังคมเป็นรายข้อ	30
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนก ตามเพศ	32
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนก ตามชั้นปี	32
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนก ตามคณะ	33
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนก ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	33
10 การเปรียบเทียบทัศนต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ	34
11 การเปรียบเทียบทัศนต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปี	35
12 การเปรียบเทียบทัศนต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะ	36
13 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนต่อประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม จำแนกตามคณะเป็น รายคู่	37

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียน จำแนกตามคณะเป็นรายคู่	38
15 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านสังคม จำแนกตามคณะเป็นรายคู่	39
16 การเปรียบเทียบทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	40
17 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	41

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระแสโลกาภิวัตน์ที่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งพฤติกรรม การดำรงชีวิตของประชากรไทย ประกอบกับการไหลลื่นทางวัฒนธรรมจากต่างชาติที่เข้าสู่สังคมมีมากขึ้น กระแสความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงของสังคมในด้านความยากจน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการแข่งขันทางธุรกิจ ด้านความไม่เป็นธรรมในสังคม และความล่มสลายของชุมชนในชนบท ความอ่อนล้าของระบบคุณธรรมจริยธรรมและสถาบันศาสนา หากไม่ได้รับการแก้ไขและป้องกันอย่างเพียงพอและทันการณ์ก็จะนำมาซึ่งความเดือดร้อนนานัปการแก่ประชาชนในอนาคต (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2552: ออนไลน์) ท่ามกลางภาวะวิกฤตดังกล่าวการศึกษาเป็นสิ่งที่คนในสังคมหวังพึ่งพาให้เป็นปัจจัยนำไปสู่การแก้ไข เป็นปัจจัยในการดำรงชีวิตที่ทุกคนต้องแสวงหา เพื่อพัฒนาตนเองให้รู้จักคิด วิเคราะห์ปรับตัวให้ทันกับเหตุการณ์และสิ่งใหม่ ๆ ที่เข้ามาสู่ชีวิต และเป็นพื้นฐานที่จะช่วยเสริมสร้างให้ประเทศมีทั้งความสามารถในการร่วมมือและการแข่งขันกับนานาชาติอารยประเทศ (ไพฑูริย์ สินลารัตน์. 2546: 1-9)

สถาบันอุดมศึกษาในฐานะเป็นสถาบันชั้นนำในการจัดการศึกษาจึงควรปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงโดยพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก เพื่อเตรียมคนให้พร้อมต่อการแข่งขันและการร่วมมือที่ทัดเทียม (เกษม วัฒนชัย. 2543: 1-29) เป็นแหล่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และเป็นแหล่งสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญต่อประเทศ และเป็นตัวบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2548) ซึ่งสอดคล้องกับ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543: 29-53) ที่กล่าวไว้ว่าสถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ในการพัฒนามนุษย์โดยการอุดมศึกษาเตรียมคนและพัฒนาในด้านสติปัญญา ด้านทัศนคติ ด้านจริยธรรม และด้านบุคลิกภาพ เพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และตรงกับหลักการสำคัญของกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับ 2 (พ.ศ. 2551-2565) ได้ให้ความสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาว่า มีหน้าที่สอนและถ่ายทอดความรู้ให้แก่เยาวชนและผู้เรียนพร้อม ๆ กับทำหน้าที่รวบรวม สังเคราะห์ วิเคราะห์ สร้างและเผยแพร่ความรู้ ผ่านกระบวนการศึกษาวิจัยโลกในอดีต สิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ผลที่สังคมควรได้รับจากมหาวิทยาลัยคือ บัณฑิตที่มีความรู้สามารถเข้าสู่ชีวิตการทำงานเป็นพลเมืองที่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมและวัฒนธรรมมาเป็นอย่างดี ส่วนความรู้และองค์ความรู้ที่เป็นผลิตผลจากมหาวิทยาลัย นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางเศรษฐกิจแล้ว ยังจะต้องช่วยนำพาสังคมไปสู่ความเป็นอารยประเทศอย่างยั่งยืนด้วย ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษา จึงเป็นกลไกสำคัญหนึ่งในการเพิ่มศักยภาพของประเทศในเวทีสากล ผ่านการสร้างและพัฒนากำลังคน และการสร้างความรู้และนวัตกรรมผ่าน

ระบบวิจัย และพัฒนาเพื่อประโยชน์ในภาคการผลิต โครงสร้างพื้นฐานและการยกระดับความเข้มแข็งของสังคมโดยรวม

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งหนึ่งของประเทศไทย เดิมชื่อวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน เมื่อ พ.ศ. 2515 และได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 ปัจจุบันมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญจัดการศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก ในระดับปริญญาตรีประกอบด้วยคณะบริหารธุรกิจ คณะการจัดการธุรกิจความเสี่ยงและอุตสาหกรรมบริการ คณะศิลปศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะเทคโนโลยีชีวภาพ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะดนตรี มีหลักสูตรที่สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีชีวภาพ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ และระดับประกาศนียบัตรของคณะศึกษาศาสตร์ การสอนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาโท ในระดับปริญญาเอกมี 11 สาขาวิชา(สถาบันอุดมศึกษาไทย. 2549: 299-301) และมีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ด้วยการเป็นมหาวิทยาลัยนานาชาติแห่งแรกของประเทศไทย ทุกสาขาวิชาใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน และเน้นทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในฐานะที่จัดการเรียนการสอนแบบนานาชาติ ในปี พ.ศ. 2544 และปี พ.ศ. 2551 ได้รับรางวัล Prime Minister's Export Award นอกจากนี้ยังมีปณิธานอันแน่วแน่ในการจัดการศึกษาเพื่อให้บรรลุถึงซึ่งความเป็นเลิศทางวิชาการเพื่อยังประโยชน์แก่ประเทศชาติและสังคม มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญได้ผลิตบัณฑิตตั้งแต่เปิดดำเนินการสอนจนถึงปัจจุบัน รวม 48,518 คน จำแนกเป็นระดับปริญญาตรี 40,904 คน ปริญญาโท 7,590 คน และปริญญาเอก 20 คน มหาวิทยาลัยมีความพยายามที่จะจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาเพื่อเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

จากการสัมภาษณ์นักศึกษา เกี่ยวกับการใช้ชีวิตในการศึกษาที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ นักศึกษาได้รับประสบการณ์จากด้านการเรียนและด้านสังคมดังนี้

ด้านการเรียน นักศึกษาบางส่วนสอบภาษาอังกฤษไม่ผ่านจึงส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาในการเรียนภาษาอังกฤษ (กนกกาญจน์ ชูลิรัตน์. 2551: สัมภาษณ์) ทำให้มีความจำเป็นที่ต้องเรียนพิเศษ โดยมหาวิทยาลัยจัดหาอาจารย์ผู้สอนให้ หรือเรียนกับผู้ช่วยสอน (tutor) ส่วนนิเวศคณิตศาสตร์ ซึ่งต้องอาศัยทักษะการคิดในระดับสูง บางครั้งนักศึกษาไม่เข้าใจเนื้อหาหรือทำโจทย์ปัญหาไม่ได้ มักไม่กล้าแสดงออกหรือไม่กล้ามาปรึกษากับอาจารย์ผู้สอน ทำให้เรียนต่อในเนื้อหาที่ยากขึ้นกว่าเดิมไม่ได้เพราะขาดความรู้พื้นฐาน ส่งผลไปสู่การใช้เวลาเรียนหลายเทอมขึ้น (กิตติพงศ์ ลีลานราชวัฒน์. 2551: สัมภาษณ์) นอกจากนี้นักศึกษาบางส่วนขาดการขวนขวายในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและใช้ห้องสมุดเป็นห้องอ่านหนังสือ (study hall) แทนแหล่งค้นคว้า เพื่อทบทวนตำราก่อนสอบ 2-3 วัน หรือ 1 สัปดาห์ (พิชญาอร วุฒิปยุต. 2551: สัมภาษณ์) และมีนักศึกษาบางคนถือโอกาสออกจากบ้านในวันหยุด หรือวันหยุด นักชดถุกษโดยไม่บอกทางบ้าน และใช้เวลาว่างเพียง 2-3 ชั่วโมง เรียน

ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นภาษาที่สอง เช่น จีน ญี่ปุ่น ส่วนเวลาที่เหลือหมดไปกับเรื่องไร้สาระต่างๆ ตามความพอใจ (เศรษฐา พรหมจักร. 2551: สัมภาษณ์)

ด้านสังคม นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้นเอง เช่น ชมรมค่ายอาสาพัฒนา ชมรมไอแซค ชมรมรังสรรค์ไทย ยกเว้นกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น ABAC Dummy (นนทวิทย์ วิวิทยารากรณ์. 2551: สัมภาษณ์) มีนักศึกษบางส่วน คบและสนิทกัน แบ่งเป็นกลุ่มๆ กับเพื่อนเพียง 2-3 คน ขาดการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนต่างกลุ่ม บางกลุ่มเที่ยวเตร่ เดินตามห้างสรรพสินค้า ดูภาพยนตร์ คาราโอเกะ ส่งผลให้เกิดปัญหาตามมา คือ ไม่สามารถบริหารจัดการเวลาของตนเองได้ มีผลกระทบต่อการเรียน (คะเนิงนิจ บุนนาค. 2551: สัมภาษณ์) และนักศึกษาอีกส่วนหนึ่งซึ่งชอบกับการมีความสุขในการใช้ชีวิตยามว่าง ซึ่งอาจนำไปสู่การสร้างลักษณะนิสัยในแง่ลบ ถ้าไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้น มหาวิทยาลัยจึงได้จัดให้มีกระบวนการอบรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักศึกษาให้รู้จักตนเองดีขึ้น (อรพินธุ์ รัชพล. 2551: สัมภาษณ์)

จากข้อมูลด้านการเรียนและด้านสังคมของนักศึกษาดังกล่าว จะเห็นว่าประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลสูงต่อการเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาประสบการณ์ของนักศึกษาใน 2 ด้าน คือ ด้านการเรียน และด้านสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับการจัดการเรียนการสอน และการจัดการทางสังคมของนักศึกษาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น การวิจัยครั้งนี้จะได้ข้อมูลเป็นแนวทางแก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับนักศึกษาเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้วยปณิธานของมหาวิทยาลัย การจัดการกิจกรรมนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาในทุกด้านเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติและสังคม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนะของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียนและด้านสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียนและด้านสังคม โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาศักดิ์ต่อประสบการณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการเรียนและด้านสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร คณาจารย์ อาจารย์ประจำวิชา อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ฝ่ายปกครอง อาจารย์แนะแนว อาจารย์ฝ่ายกิจการนักศึกษา ในการใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน การจัดการกิจกรรมของนักศึกษา และเพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2552 จำนวน 14,379 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย
 - 2.1 ตัวแปรอิสระได้แก่
 - 2.1.1 เพศ จำแนกเป็น เพศชาย หญิง
 - 2.1.2 ชั้นปี จำแนกเป็นชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4
 - 2.1.3 คณะ จำแนกเป็น คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 - 2.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำแนกเป็น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ปานกลาง และต่ำ
3. ตัวแปรตามได้แก่ ทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในด้านการเรียน ด้านสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย หมายถึง ความคิดเห็น และความรู้สึกตามการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันที่มีต่อประสบการณ์ในด้านการเรียน และด้านสังคม ได้แก่
 - 1.1 ประสบการณ์ด้านการเรียน หมายถึง ประสบการณ์ในการรับรู้เรื่องราวด้านการเรียนของนักศึกษาในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย เช่น การวางแผนการเรียน การแบ่งเวลาเรียน การปรับตัวในการเรียน ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร การเรียนของนักศึกษาและวิธีการเรียนรู้ โดยผ่านการใช้สื่อ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนที่มีความครบครันต่อการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัย
 - 1.2 ประสบการณ์ด้านสังคม หมายถึง ประสบการณ์ในการรับรู้เรื่องราวด้านสังคมของนักศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวันกับนักศึกษาอื่น ๆ ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย รวมทั้งการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เช่น กลุ่มเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาด้วยกัน ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ และการปฏิบัติตนที่มีต่อการบริการของมหาวิทยาลัย
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยรวมครั้งสุดท้ายของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน ในคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ แบ่งเป็น
 - 2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00
 - 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 – 3.24
 - 2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.25 ขึ้นไป

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยโดยรวม และแต่ละด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยโดยรวม และแต่ละด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาต่างคณะ มีทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยโดยรวม และแต่ละด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อประสบการณ์ใน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากแนวคิด ตำรา เอกสาร และงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ ซึ่งมีสาระที่สำคัญประกอบการวิจัยดังนี้ ความหมายและความสำคัญของประสบการณ์ ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ประสบการณ์ด้านการเรียน ประสบการณ์ด้านสังคม และสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ความหมายและความสำคัญของประสบการณ์

ความหมาย

คำว่า “ประสบการณ์” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 666) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ความชัดเจนที่ได้กระทำหรือพบเห็นมา” ซึ่งสอดคล้องกับ ผัน จันทรพาน (2549: 6) ได้กล่าวว่า ประสบการณ์ หมายถึง การสะสมผลของการเรียนรู้ที่คนได้รับจากการพบเห็น สัมผัส ชิม ลอง หรือลงมือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั่นคือการที่คนได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อม หรือเกี่ยวข้อง หรือลงมือปฏิบัติกระทำสิ่งใด คนจะเกิดการเรียนรู้และสะสมผลของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในรูปของความรู้ ความเข้าใจ ความคิดทักษะ ความชำนาญ ทักษะคิดและเจตคติ ประสบการณ์จึงเป็นบทเรียนที่ถ่ายทอดสั่งสอนกันต่อ ๆ ไป

ไสว เลี่ยมแก้ว (2552: ออนไลน์) ประสบการณ์ หมายถึงการที่มนุษย์ผ่านภาวะการรับรู้ ได้เห็น ได้ฟัง และได้ปฏิบัติด้วยตนเองมาแล้วบ่อยครั้งจนสะสมเป็นประสบการณ์ เช่นศิลปินบางคนมีความชัดเจนในการวาดภาพสีน้ำ หรือนักเรียนอาจวาดภาพจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า ประสบการณ์หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากการที่ได้กระทำหรือได้พบเห็นบางสิ่งบางอย่างมาในชีวิตสะสมเป็นประสบการณ์และความชำนาญ จนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่พบเห็นนั้นได้

ความสำคัญ

ศิริชัย กาญจนวาสี (2552: ออนไลน์) ได้ให้ความสำคัญของประสบการณ์ว่า ประสบการณ์มีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ในการใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ความจริง เป็นลักษณะของการใช้สามัญสำนึกที่ได้จากปรากฏการณ์ หรือเหตุการณ์ที่พบมาเป็นหลัก เนื่องจากประสบการณ์ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่แต่ละบุคคลประสบพบมา ค่อนข้างมีลักษณะเฉพาะเจาะจงแตกต่างกันไป หรือมนุษย์ทุกคนต่างมีประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ด้วยกันเอง และสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดการเรียนรู้และสะสมความรู้ที่สามารถนำมาใช้ทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น แต่การเกิดปัญหามักอยู่ภายใต้กรอบประสบการณ์ และความสามารถในการเรียนรู้ที่แต่ละคนมีอยู่ ซึ่งอาจมีมากน้อยแตกต่างกันไป ซึ่งสอดคล้องกับชัยนันท์ ชะอุ่มงาม (2552: 31-36) กล่าวถึงความสำคัญของประสบการณ์ว่า

การสร้างสรรคผลงานศิลปะ เกิดจากการสร้างสมจินตนาการ การเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม และสิ่งที่ได้พบเห็นบ่อยครั้งส่งผลให้เกิดจินตนาการสืบเนื่องเป็นแนวทางของการสร้างนวัตกรรมใหม่ที่ค้นคิดได้ในวงการศิลปะ โดยอาศัยประสบการณ์ชีวิตและประสบการณ์ในการดูงาน รวมทั้งการทดลองปฏิบัติด้วยการประยุกต์วิธีการให้หลากหลาย เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงาน

สรุปได้ว่า ประสบการณ์สำคัญมากสำหรับชีวิตมนุษย์ในการสะสมผลของการเรียนรู้และได้รับรู้สิ่งต่าง ๆ ทำให้มนุษย์ปฏิบัติได้ด้วยตนเอง และสามารถพัฒนาศักยภาพ และขีดความสามารถของตนเองได้ในระดับหนึ่ง

ทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย

คำว่า ทัศนะ ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2542: 521) ได้ให้ความหมายว่า ความเห็น การเห็น สิ่งที่เห็น ซึ่งสอดคล้องกับจางง ทงประเสริฐ (2554: ภาษาของเรา. ออนไลน์) ได้ให้ความหมายว่า ความเห็น สิ่งที่เห็น เครื่องรู้เห็น และชีวภัทร ธรรมเกษร (2552: 6) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์และความเชื่อมั่น ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงลักษณะใดลักษณะหนึ่งออกมาที่สะท้อนถึงความคิดเห็นหรือความเหมาะสม เช่น ความรู้สึกประทับใจ หรือไม่ประทับใจ พอใจหรือไม่พอใจ ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 17-26 ปี เป็นวัยที่กำลังปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติ การดำเนินชีวิตในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาด้วยความสับสน ยุ่งยาก มีอุดมคติสูง

คอฟแมน (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2543: 21-23; อ้างอิงจาก Kauffman. 1997: 19-21) พบว่า

1. นักศึกษาต้องการแสวงหาความรู้ และเห็นความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตจริงกับวิชาที่เรียน
2. ต้องการแสวงหาความมั่นคงทางสังคม พยายามหาทางหางานด้วยความต้องการเป็นอิสระ และเลือกคบคนที่ถูกใจเป็นเพื่อน
3. สิ่งแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัย ไม่ได้จัดประสบการณ์หรือเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ทดลองทำงานที่ใช้วิชาการที่เรียนอยู่ในห้องเรียนกับชีวิตประจำวัน
4. มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน แต่มีสิ่งยั่วยุรอบด้านที่ผลักดันให้นักศึกษาหันทิศทางไปด้านอื่น และการเรียนไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง รู้สึกเสียใจ ผิดหวัง นำไปสู่ปัญหาการเล่นการพนัน และการติดยาเสพติด ซึ่งเป็นภัยต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ
5. ต้องการค้นพบตนเอง ต้องการความเป็นตัวเอง บางครั้งนักศึกษาเข้าใจผิดคิดว่าตนเองโง่ เป็นเหตุให้ไม่สามารถพัฒนาความสามารถด้านอื่น

6. มีความขัดแย้งและมีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อการบริหาร มีเพียงบางมหาวิทยาลัยที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาเป็นตัวแทนมีส่วนร่วมในการบริหาร ทำให้นักศึกษาได้รับข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องขึ้น

นักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมหาวิทยาลัย การดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัยในระยะแรกจำเป็นต้องปรับตนเองให้เข้ากับผู้อื่นได้ ซึ่งริเอร็องรอง รัตนวิไลสกุล (2543: 98) ได้ศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพบว่า มี 7 กลุ่มคือ

1. กลุ่มกิจกรรม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติให้ความสนใจต่อการใช้ชีวิตอยู่กับกิจกรรมด้านสังคมตามความพอใจของตนเอง หรือของกลุ่มเพื่อนเป็นหลัก เช่น งานห้องใหม่ การประชุมเชียร์ เป็นต้น

2. กลุ่มก้าวหน้า คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติให้ความสนใจการใช้ชีวิตที่สัมพันธ์กับความยุติธรรมในสังคม เช่น สนับสนุนหรือเรียกร้องสิทธิหรือความถูกต้องในสังคม รวมทั้งเคารพต่อกฎระเบียบ กฎหมายของสังคมและภายในมหาวิทยาลัย

3. กลุ่มเก็บตัว คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติที่ชอบใช้ชีวิตอย่างสันโดษ ชอบอยู่คนเดียว เก็บตัว ไม่ชอบการเข้าสมาคมหรือสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ชอบแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง

4. กลุ่มสมาคม คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติที่ชอบใช้ชีวิตอยู่กับความสัมพันธ์กับเพื่อน ชอบการสมาคม ชอบการสังสรรค์ สนุกสนานบันเทิงมากกว่ากิจกรรมด้านอื่น ๆ ชอบนัดเพื่อนไปสนุกสนานเฮฮาตามสถานที่หรือร้านพิเศษประจำของตน

5. กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติที่ให้ความสำคัญต่อสังคม พร้อมสละเวลาเข้าร่วมกิจกรรมช่วยเหลือสังคมในด้านต่าง ๆ เช่น การบริจาคโลหิต การออกค่ายอาสาพัฒนาชุมชน

6. กลุ่มวิชาการ คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติที่ให้ความสำคัญกับเนื้อหาวิชาที่เรียนพร้อมที่จะศึกษาหาความรู้ตามที่อาจารย์ชี้แนะ ชอบเข้าห้องสมุด เตรียมพร้อมสำหรับการสอบและต้องการให้ผลสอบทุกครั้งดี เพื่ออนาคตทางการศึกษาในระดับสูงขึ้น

7. กลุ่มวิชาชีพ คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะการประพุดติที่มีเป้าหมายต้องการจบเพื่อออกไปทำงาน ให้ความสนใจในการเรียนวิชาชีพเท่านั้น ส่วนวิชาอื่น ๆ เรียนเพื่อให้ผ่านตามหลักสูตร และพยายามเรียนให้จบโดยเร็วที่สุด

สว่างจิต ศรีระชา (2530: 5-6) ได้ทำการศึกษาเรื่องชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ขอนแก่น พบว่า การดำเนินชีวิตประจำวันของนักศึกษา ส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยและเที่ยวเตร่ในเมืองขอนแก่น ชีวิตนักศึกษาด้านวัฒนธรรมและประเพณี ส่วนใหญ่วัฒนธรรมและประเพณีที่จัดขึ้นมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาใหม่ ชีวิตนักศึกษาด้านสังคม นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน นักศึกษารุ่นพี่มีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษาด้านการเรียนแก่นักศึกษารุ่นน้อง ด้านการเมืองการปกครอง การจัดกิจกรรมจะเกิดจากการเรียกร้องที่มีผลต่อชีวิตนักศึกษา ได้แก่ สภาพมหาวิทยาลัย สภาพหอพัก วัฒนธรรม ประเพณี นักศึกษา การเรียน การสอน กลุ่มเพื่อน การ

บริหารงานของมหาวิทยาลัย ลักษณะนักศึกษา ครอบครั้ว และกลุ่มสังคมก่อนเข้ามหาวิทยาลัย สภาพสังคม การเมือง การปกครองของประเทศ และสื่อสารมวลชน

นอกจากนี้ กรรณิกา พิริยะจิตรา (2547: 33-34) ได้กล่าวถึงการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนักศึกษา 5 กลุ่มคือ

1. กลุ่มวิชาการหรือกลุ่มสนใจวิชาการ (Academic Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้มีความสนใจใฝ่ศึกษาในวิชาการ ขยันขันแข็ง ชอบแสดงออก มีความคิดเห็นเชิงวิชาการ ชอบทำงานหนัก ชอบเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย เวลาส่วนใหญ่ของนักศึกษากลุ่มนี้จะใช้เพื่อการศึกษา เพื่อให้ได้ประสบความสำเร็จในทางวิชาการ นักศึกษากลุ่มนี้ต้องการเรียนให้ได้คะแนนดี ได้เกียรตินิยมเพื่อจะได้ศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยมีความมุ่งหวังในการประกอบอาชีพอาจารย์ในมหาวิทยาลัย หรือเป็นนักวิชาการหรือนักวิจัย

2. กลุ่มที่เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย (Collegiate Subculture) หรือกลุ่มกิจกรรม นักศึกษากลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะทำตัวจงรักภักดีต่อมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่ตนศึกษาอยู่ นักศึกษากลุ่มนี้ไม่หมกมุ่นในวิชาการ ไม่ค่อยสนใจใฝ่หาความรู้ ไม่สนใจปัญหาของสังคมหรือการเมือง ชอบเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาประเภทต่าง ๆ เช่น กีฬา นันทนาการ และบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งอาจเนื่องมาจากมีปัญหาการเรียน

3. กลุ่มสนใจอาชีพ (Vocational Subculture) หรือกลุ่มอาชีพ นักศึกษากลุ่มนี้ไม่สนใจใฝ่ศึกษาวิชาการ ไม่ชอบการศึกษาเล่าเรียน และก็ไม่สนใจการเข้าร่วมกิจกรรม แต่นักศึกษาคิดว่าการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยเป็นการศึกษาเพื่อไปประกอบอาชีพ เรียนให้ได้ปริญญาบัตรเพื่อเป็นใบเบิกทางในการทำงาน นักศึกษาบางคนได้วางแผนประกอบอาชีพแล้ว นักศึกษากลุ่มนี้จึงเลือกเรียนวิชาที่จะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ในการทำงานและหารายได้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษา

4. กลุ่มนอกรูปแบบ (Non Conformist Subculture) หรือกลุ่มก้าวหน้า นักศึกษากลุ่มนี้มีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก มีสติปัญญาดีสนใจใฝ่หาความรู้ นักศึกษากลุ่มนี้สนใจอยากรู้อยากเห็น มักไม่ยุ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยที่ตนเองศึกษาอยู่ และมีลักษณะต่อต้านผู้มีอำนาจ นักศึกษากลุ่มนี้จึงอาจไม่เห็นด้วยกับนโยบายการบริหารงานของสถาบันอุดมศึกษาแห่งนั้น และอาจชักชวนนักศึกษากลุ่มอื่นให้ต่อต้านผู้บริหารสถาบันด้วย นักศึกษากลุ่มนี้สนใจปัญหาของสังคมและการเมือง จึงอาจต่อต้านนโยบายของนักการเมืองด้วย

5. กลุ่มเฉื่อยชา (The Inactive Student) เป็นกลุ่มนักศึกษาที่ใหญ่ที่สุดในสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง ไม่สนใจเข้าห้องเรียน ไม่สนใจค้นคว้าเพิ่มเติม แต่อยากได้คะแนน ศึกษาเพื่อให้ได้ปริญญาบัตรเป็นใบเบิกทางในการประกอบอาชีพ บางครั้งเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาที่ตนเองสนใจ และบางครั้งใช้เวลาเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง

ผลงานวิจัยที่ศึกษาวัฒนธรรมของนิสิตนักศึกษานั้น เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของนิสิตนักศึกษา ความเชื่อขนบธรรมเนียมประเพณี และทัศนคติที่เกี่ยวกับเป้าหมายของสถาบันอุดมศึกษา การทำวิจัยซึ่ง (นภาพร แก้วนิมิตชัย, 2539: บทคัดย่อ) พบว่า วัฒนธรรมนิสิตนักศึกษา

มี 14 แบบ คือ 1. มุ่งเรียน 2. กิจกรรมนิยม 3. สนใจสังคม 4. ศาสนานิยม 5. ศิษย์กับอาจารย์ 6. ศิลปินนิยม 7. มุ่งอาชีพ 8. สนใจการเมือง 9. สนใจงานพิเศษ 10. ชำรงไทย 11. ใฝ่รู้ 12. สนใจอยู่หอพัก 13. กลุ่มเพื่อน 14. ชาตินิยม ส่วนการศึกษาเชิงคุณภาพพบว่านิสิตส่วนใหญ่แต่งกายเรียบร้อย ชอบอยู่หอพักไม่ค่อยเข้าร่วมกิจกรรม สนใจปัญหาสังคมน้อย เห็นความสำคัญของศาสนา แต่ไม่ปฏิบัติ ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับอาจารย์ สนใจศิลปะ มีทัศนคติที่ดีต่อประเพณีวัฒนธรรมไทย

สรุปได้ว่า ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยมีบทบาทที่สำคัญต่อนักศึกษาในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้เรื่องราวการกระทำของนักศึกษาเองเป็นส่วนที่นักศึกษาสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสันติ

ประสบการณ์ด้านการเรียน

ประสบการณ์ด้านการเรียน หมายถึง การรับรู้เรื่องราว การกระทำของนักศึกษาในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งวรรณิ ลิ้มอักษร (2544: 33-34) ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ซึ่งรูปแบบการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยบางลักษณะคล้ายคลึงกับการเรียนในระดับมัธยม แต่บางลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของวิชานั้น ๆ อาจจะค้นคว้าจากตำราหรือเอกสารต่าง ๆ ในห้องสมุดให้ผู้เรียนระดมความคิดแล้วนำมาอภิปรายในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

วิทย์ วิศทเวทย์ (2543: 113-118) กล่าวถึง แนวคิดของนักปรัชญา ลีออด ว่าความรู้ต้องเกิดจากการเรียน ความรู้ต้องอาศัยการศึกษาและประสบการณ์ ความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ เรียกว่า ความรู้เชิงประจักษ์ หรือความรู้จากการประสบ (empirical knowledge)

เพ็ญสิริ จีระเดชากุล (2533: 110-111) กล่าวถึง นักปรัชญา และนักการศึกษา จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ในทัศนะของนักการศึกษาประสบการณ์นิยมว่า ความรู้เป็นเพียงเครื่องมือที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ ความรู้จึงมีความหมายต่อผู้เรียน เมื่อผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตจริง ความรู้กับการกระทำจึงเป็นสิ่งที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกันไม่ใช่สิ่งที่แยกออกจากกัน ส่งผลให้เกิดการสร้างเสริมความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับการปฏิบัติจริงในชีวิต สอดคล้องกับ พรพิมล พรพีรชนม์ (2550: 45) กล่าวถึงแนวคิดของ มาสโลว์ (Maslow) ว่ามนุษย์มีความต้องการที่จะรู้จักตนเองและพัฒนาตนเอง ประสบการณ์ที่เรียกว่า Peak Experience ประสบการณ์ของบุคคลที่อยู่ในภาวะการรู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริง สามารถเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างถ่องแท้ บุคคลที่มีประสบการณ์ เช่นนี้บ่อย ๆ จะพัฒนาตนไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

ตามแนวคิดของ กราชา และไรซ์แมน (ทิสนา แชมมณี. 2551: 17-19; อ้างอิงจาก Grasha; & Reichman. n.d.) ได้ทำการศึกษา จำแนกลักษณะพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสภาพการเรียนรู้ และได้จำแนกรูปแบบการเรียนไว้ 6 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนแบบนี้ชอบการที่มีลักษณะท้าทาย และมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้ดีกว่าผู้อื่น การได้คะแนนหรือรางวัลที่มากกว่าผู้อื่น ทำอะไรได้ดีกว่าผู้อื่น สามารถชนะผู้อื่น เป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ของบุคคลแบบนี้
 2. แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนแบบนี้ชอบเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น มีความสุขในการเรียนรู้ หากได้ปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเรียนรู้ได้ดีหากได้ทำกิจกรรม ต่าง ๆ กับกลุ่ม
 3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ขาดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ จึงไม่สนใจและพยายามหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ
 4. แบบมีส่วนร่วม (Participant) ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้มีความรับผิดชอบในการเรียน และพยายามที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดในเรื่องที่ตนต้องการ หรือกำหนดให้โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนต้องการเรียนรู้ หรือตอบสนองต่อเป้าหมายการเรียนรู้ของตน แต่จะไม่สนใจการเข้าร่วมในกิจกรรมอื่น ๆ ที่ไม่สัมพันธ์กับเป้าหมายการเรียนรู้ของตน
 5. แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ขาดความรู้ความสามารถและความมั่นใจในตนเอง จึงพยายามยัดผู้อื่นเป็นแหล่งพึ่งพิง หรือเป็นแนวทางในการเรียนรู้โดยพยายามเลียนแบบหรือปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้อื่น
 6. แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนแบบนี้มีลักษณะตรงกันข้ามกับแบบพึ่งพา คือ ชอบเรียนรู้ คิด และทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เป็นผู้มีความสุข หากได้คิด ได้ทำด้วยตนเอง โดยไม่มีผู้อื่นรบกวน แต่เป็นผู้ที่ชอบฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
- งานวิจัยแบบการเรียนของนักศึกษาตามแนวคิดของกรรชา และไรช์แมน ซึ่งดำริ กุลประสิทธิ์ (2532: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแบบการเรียนของนักศึกษาเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีแบบการเรียน แบบร่วมมืออยู่ในเกณฑ์มาก รองลงมาเป็นแบบการเรียนแบบอิสระ แบบพึ่งพา และแบบแข่งขันตามลำดับ อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง อันดับสุดท้ายได้แก่แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในเกณฑ์น้อย นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในแบบการเรียนแบบอิสระและแบบแข่งขัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่มีแบบการเรียนใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับวิไลลักษณ์ ตางาม (2552: ออนไลน์) ใช้รูปแบบการเรียนตามแนวคิดของกรรชา และไรช์แมน (Grasha; & Reichman) ได้ทำการศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตไซติเวศ ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียน แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ อยู่ในระดับสูง รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง คือแบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ นักศึกษาเพศชายมีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แบบมีส่วนร่วม แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันตามลำดับ นักศึกษาเพศหญิงมีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ นักศึกษาสาขาวิชาผ้า และเครื่องแต่งกาย มีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง

ตามลำดับ นักศึกษาศาखाวิชาอาหาร และโภชนาการ มีรูปแบบการเรียนเรียงจากมากไปน้อย คือ แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบฟังพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ นักศึกษาศาखाวิชาอาหารและโภชนาการ-พัฒนาผลิตภัณฑ์ มีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบฟังพา แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันตามลำดับ นักศึกษาศาखाวิชาคหกรรมศาสตร์-ธุรกิจงานประดิษฐ์ มีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แบบมีส่วนร่วม แบบฟังพา แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ นักศึกษาศาखाวิชาคหกรรมศาสตร์ศึกษา – คหกรรมศาสตร์ทั่วไป มีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบฟังพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 มีรูปแบบการเรียนเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบฟังพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง ส่วนนิตดา อังสุไวทย์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนนิวิชาเคมีที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนกลุ่มทดลองที่มีทักษะพื้นฐานการเรียนรู้ระดับสูงได้พัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยเปรียบเทียบกับก่อนการทดลอง และกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มทดลองที่มีทักษะพื้นฐานการเรียนรู้ระดับต่ำพบว่าในภาพรวมมีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองลดลง และผลการประเมินประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมได้ค่าขนาดอิทธิพลไม่น้อยกว่า .50 เป็นไปตามเกณฑ์ นอกจากนี้ยังพบว่า ทักษะพื้นฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนส่งผลต่อลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง แต่ไม่เกิดปฏิสัมพันธ์กับกระบวนการเรียนรู้ ส่วนสุรศักดิ์ ยอดหาญ (2552: รูปแบบการเรียนออนไลน์) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบฟังพา แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศต่างกัน ปีที่เข้าศึกษาต่างกัน สาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน และสถาบันราชภัฏที่ศึกษาต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน และอนุชัช ธีระเรืองชัยศรี (2542: ออนไลน์) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน พฤติกรรมการเรียนของการเรียนในมหาวิทยาลัยเสมือนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ผลวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ไม่มีผลสัมฤทธิ์ผลในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมการเรียนด้านความถี่ของการเปิดเว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่ปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนกับพฤติกรรมการเรียน ในด้านความถี่ในการเปิดเว็บที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนมีผลร่วมกันต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับพฤติกรรมการเรียนอื่น ๆ ไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับรูปแบบการเรียนที่จะมีผลร่วมกันต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ของการเข้าสู่มหาวิทยาลัยเสมือนระยะเวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเสมือน และความถี่ของการเข้าสู่เว็บที่เกี่ยวข้องกับการเรียน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และอุดมวิรัช พลเยี่ยม และคณะ (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันตามลำดับ รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) โดยรูปแบบการเรียนรู้ แบบแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบ ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรัตนภรณ์ มีรักษา (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้ง 6 แบบ ได้แก่ แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนี้ณัฐพล พุ่มชุมพล (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องทักษะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ พบว่านิสิตมีทักษะต่อการจัดการเรียนการสอนด้านกิจกรรม การเรียนการสอนและด้านการวัดประเมินผลไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับปิยาภรณ์ ลักษณะมีพิเชษฐ์ (2547: 88) ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาชีวพฤกษศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม พบว่า นักศึกษาชาย และหญิง มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนวิชาชีวพฤกษศาสตร์โดยรวมและแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า ประสบการณ์ด้านการเรียน มีความสำคัญและมีความหมายต่อการเรียนของนักศึกษาเป็นอย่างมาก ส่งผลให้นักศึกษาสามารถพัฒนาการเรียนรู้ พัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างดี

ประสบการณ์ด้านสังคม

ประสบการณ์ด้านสังคม หมายถึง ประสบการณ์ด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับบุคคลหรือกลุ่มคน ในการเข้าสังคม หรือการเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนนักศึกษา การคบหาสมาคมกับผู้อื่น ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ และการปรับตัวของนักศึกษาให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ นักศึกษามีความคิดเห็นที่กว้างขวาง และมองเห็นปัญหาอย่างลึกซึ้งเข้าใจสถานะของตนเองและของผู้อื่นเพื่ออยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมอย่างสันติ ลิขิตกุล กุรัตนรักษ์. (2547: 46) ซึ่งสอดคล้องกับ สุรพงษ์ ชูเดช (2534: 19-20) พบว่าเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับบุคคลอื่นและกลุ่มที่เกิดกับบุคคลในชีวิตประจำวัน จากการฝึกอบรม ประสบการณ์ทางสังคมที่ได้จากชีวิตประจำวันของนิสิตนักศึกษา การที่บุคคลมีประสบการณ์ทางสังคมจะทำให้มีความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น มีความคิดเห็นกว้างขวาง เข้าใจบทบาทของตนเองและผู้อื่น ส่งผลให้บุคคลมีพัฒนาการทางจิตในระดับสูงได้ การมีกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ เช่น กิจกรรมกีฬา กิจกรรมการบำเพ็ญประโยชน์ การคบเพื่อน

จิรวัดณ์ วีรังกร (2546: 5) นำแนวคิดของซิคเกอร์ริง และริสเซอร์ (Chickering; & Risser. 1993) ได้เสนอแนวทางการพัฒนานักศึกษา 7 ด้านได้แก่

1. การพัฒนาความสามารถ (developing competence)
2. การจัดการกับอารมณ์ (managing emotions)
3. การพัฒนาจากความเป็นตัวของตัวเองไปสู่การพึ่งพาอาศัยกัน (moving through autonomy toward interdependent)
4. การพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้อื่นอย่างมีวุฒิภาวะ (developing mature interpersonal relationships)
5. การสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตน (establishing identity)
6. การพัฒนาเป้าหมาย (developing purpose)
7. การพัฒนาความมีคุณธรรม (developing integrity)

แนวคิดของซิคเกอริง และริสเซอร์ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาในหลายด้าน เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมในสถาบันของนักศึกษา กลุ่มเพื่อน ความสัมพันธ์กับอาจารย์ เป็นต้น

รายงานผลวิจัยของ แอสติน (Astin, 1984) แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส ค้นพบว่า “การมีส่วนร่วมของนักศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาสามารถศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาได้ เช่น การช่วยติวนักศึกษาที่เรียนอ่อนเป็นกิจกรรมนักศึกษา การพักอาศัยในหอพักเดียวกัน เป็นต้น และการเข้าสังคมเพื่อให้สังคมยอมรับ นักกิจกรรมนักศึกษาจะต้องส่งเสริมกิจกรรมทางด้านสังคมและนันทนาการ ตลอดจนการบริหารให้คำปรึกษาสำหรับนักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านสังคม โดยเฉพาะเพื่อนต่างเพศ มีความสำคัญต่อนักศึกษามาก ซึ่งยูพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 91) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง แต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิในการลงคะแนนเลือกตั้งผู้แทนนักศึกษาในโอกาสต่าง ๆ การทำหน้าที่ในชมรม ชุมนุมด้วยความเต็มใจและรู้สึกภาคภูมิใจและเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมเพราะสนใจวิธีการจัดกิจกรรมและวัตถุประสงค์ของการทำกิจกรรมที่นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาที่ เพศ ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ต่างก็มีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกันมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกัน โดยนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกันโดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ สอดคล้องกับกรกช อัดตวิริยานุภาพ (2540: 127-128) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านิสิตนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ขึ้นไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษามากที่สุดในขณะที่นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อยที่สุดและนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.01-2.50 และ

คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตมากที่สุด และมนัส นิลสวัสดิ์ (2547: บทคัดย่อ) แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ พบว่านิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตด้านการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการเรียนรู้เพื่อรู้และการพัฒนาตนเอง และด้านการประกอบอาชีพอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการช่วยเหลือสังคม นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตทั้งชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตโดยรวมแตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตด้านการช่วยเหลือสังคม ด้านการเรียนรู้ และการพัฒนาตนเองแตกต่างกัน และนิสิตที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มคณะวิชาที่แตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสัมฤทธิ์ ใจดี (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาต่างเพศกัน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน และนักศึกษาที่อยู่คณะต่างกันมีเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาด้านกิจกรรมวิชาการด้านกิจกรรมกีฬาและนันทนาการ ด้านกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมศิลปวัฒนธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนิวคอมบ์ (Newcomb. 1968: 79) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อน เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลกับนิสิตในระดับอุดมศึกษาด้านทัศนคติ ทักษะ ความสามารถและบุคลิกภาพของนิสิต และเป็นกลุ่มที่ก่อให้เกิดอิทธิพลภายนอกที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อนิสิตในมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับฟิลด์แมน และนิวคอมบ์ (Feldman; & Newcomb. 1973: 78) ได้สรุปความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อนิสิตว่า เพื่อนสามารถให้กำลังใจในเรื่องทั่วไปซึ่งไม่สามารถหาได้จากอาจารย์และชั้นเรียน เพื่อนร่วมกลุ่มสามารถช่วยเหลือเกื้อหนุนในด้านกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและวิชาการได้ กลุ่มเพื่อนสามารถช่วยทำให้นิสิตมีความมั่นใจและพอใจในตนเองยิ่งขึ้น และเพื่อนยังทำหน้าที่ในการฝึกการเข้าสังคมแก่นิสิตและช่วยในการสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งจะส่งผลในการช่วยเหลือกันในระหว่างการทำงานได้ และจากรายงานการวิจัยของสุรพงษ์ ชูเดช (2544: 11-18) ได้ให้ความเห็นว่า เพื่อนเป็นสิ่งที่เข้ามาชดเชยความต้องการทางจิตใจและเป็นกำลังใจที่ดีให้แก่กันและกัน ผลวิจัยพบว่า อิทธิพลเพื่อนที่มีต่อนักศึกษาพอสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่ประสานชีวิตจากสังคมในบ้านไปสู่สังคมในมหาวิทยาลัยทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการปรับตัวในสภาพแวดล้อมใหม่
2. กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่จะให้การสนับสนุนให้บรรลุเป้าหมายด้านพุทธิปัญญาของการศึกษาในมหาวิทยาลัย
3. กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่จะสนับสนุนทางด้านอารมณ์ ใจดี และความต้องการของนักศึกษา ซึ่งไม่อาจหาได้จากบุคคลกลุ่มอื่น ๆ

4. กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้และเข้าใจชีวิต จากการอยู่ร่วมกัน และการทำงานร่วมกัน

5. กลุ่มเพื่อนช่วยกระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านทัศนคติ ความคิด ความเชื่อ และบุคลิกภาพทางด้าน

6. กลุ่มเพื่อนช่วยสนับสนุนให้นักศึกษาค้นพบความสามารถของตนเองและประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนเองสนใจ

วารวีวรรณ บุณนิม (2541: 54-55) พบว่านักศึกษาที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนจะมีความสามารถในการปรับตัวที่ดี เพราะการอยู่ในกลุ่มเพื่อนจะทำให้ศึกษามีโอกาสเรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม และมีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2527: 48-67) กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนกับผู้สอนว่าผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้นการพบปะซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียหน้าและควรฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง และโคแกน (วรรณพร จิตรทอง. 2546: 37; อ้างอิงจาก Cogan. 1975: 135-139) ได้ทำการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์และนิสิต ทำให้การเรียนของนิสิตดีขึ้นยิ่งอาจารย์และนิสิตมีความสัมพันธ์ต่อกันมาก นิสิตมีโอกาสพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้มากขึ้น และจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนิสิต และถ้านิสิตมีความศรัทธาในตัวอาจารย์จะช่วยให้นิสิตมีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้น

สรุปได้ว่า ประสบการณ์ด้านสังคม เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อชีวิตของนักศึกษา จากความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ก่อให้เกิดการเรียนรู้ การวางตัวที่ดี ส่งผลให้นักศึกษามีความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด บทบาทของตนเองและผู้อื่น สามารถปรับตัวและอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม

สภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ด้านการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยได้แบ่งระบบการจัดการศึกษาออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก โดยระดับปริญญาตรีมี 9 คณะวิชา ระดับปริญญาโทมี 27 สาขาวิชา ระดับปริญญาเอกมี 27 สาขาวิชา มหาวิทยาลัยจัดการเรียนการสอนสำหรับระดับปริญญาตรีเป็นระบบทวิภาค โดยแบ่งเวลาหนึ่งปีการศึกษาเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ คือ ภาคการศึกษาที่ 1 และภาคการศึกษาที่ 2 ระยะเวลาเรียนในแต่ละภาคไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์ ในภาคเรียนปกติ นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนวิชาไม่ต่ำกว่าภาคการศึกษาละ 12 หน่วยกิต และไม่เกินภาคการศึกษาละ 19 หน่วยกิต เว้นแต่จะได้รับอนุมัติเป็นพิเศษจากหัวหน้าสาขาวิชา สำหรับนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ในภาคเรียนปกตินักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนวิชาไม่ต่ำกว่าภาค

การศึกษาละ 9 หน่วยกิต และไม่เกินภาคการศึกษาละ 22 หน่วยกิต เว้นแต่จะได้รับอนุมัติเป็นพิเศษจากคณบดี ส่วนนักศึกษาที่กำลังอยู่ในสภาพรอพินิจ จะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาไม่ต่ำกว่าภาคการศึกษาละ 9 หน่วยกิต และไม่เกินกว่าภาคการศึกษาละ 13 หน่วยกิต เว้นแต่จะได้รับอนุมัติเป็นพิเศษจากหัวหน้าสาขา สำหรับภาคฤดูร้อน นักศึกษาจะลงทะเบียนวิชาได้ไม่เกิน 6 หน่วยกิต นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต จะลงทะเบียนเรียนวิชาได้ไม่เกิน 10 หน่วยกิต

ในการจัดการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการเรียนการสอน เว้นแต่ในหลักสูตรกำหนดให้เป็นภาษาอื่น และมุ่งมั่นในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อให้ นักศึกษามีความเป็นเลิศทั้งทางวิชาการและคุณธรรมจริยธรรม การเรียนการสอนมีวิธีการที่หลากหลายทั้งการบรรยาย การจัดให้นักศึกษาอภิปรายแสดงความคิดเห็น การฝึกปฏิบัติ การนำเสนอ ผลงาน การทดลอง การทำโครงการ และการฝึกงาน ตลอดจนการนำนักศึกษาไปทัศนศึกษาสถานประกอบการ เช่น โรงงาน โรงแรม บริษัท และสถานที่ที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน และเพื่อให้ นักศึกษาได้มีความรู้และประสบการณ์จากผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาและในอุตสาหกรรมต่าง ๆ โดยมีการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นผู้บรรยายพิเศษในวิชาต่าง ๆ เป็นครั้งคราว และมีการนำนักศึกษาเดินทาง ไปศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศเป็นระยะเวลาสั้น ๆ และมหาวิทยาลัยได้เปิดหลักสูตรที่จัดการศึกษาในระบบการศึกษาทางไกล (eLearning) จำนวน 4 หลักสูตร โดยมหาวิทยาลัยจัดโครงสร้างพื้นฐานทั้งในด้านเครือข่าย อุปกรณ์ ซอฟต์แวร์ต่าง ๆ ครบถ้วน แต่ละหลักสูตรได้มีการผลิตชุดวิชาและการสอนทางไกล ซึ่งใช้วีดีโอและภาพประกอบการบรรยายเป็นหลักเพื่อให้นักศึกษา ได้ศึกษาในระบบการศึกษาทางไกล

ด้านอาจารย์

เพื่อให้มีการพัฒนาการสอนของอาจารย์อย่างต่อเนื่อง นอกจากจะมีการประเมินคุณภาพ การสอนของอาจารย์ทุกคนทุกรายวิชา และทุกภาคการศึกษา โดยหัวหน้าสาขาวิชาและคณบดีแล้ว ทุกสาขาวิชาได้จัดให้มีการประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์ทุกคนโดยสำรวจความคิดเห็นของ นักศึกษาที่มีต่อประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละภาคการศึกษา และมีการแจ้งผลการประเมินให้อาจารย์ทราบเพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป ส่วนการ เสริมสร้างคุณธรรม และจริยธรรม อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ดำเนินการเรียนการสอน ตามนโยบายของมหาวิทยาลัยในการมุ่งสร้างเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักศึกษา โดยการสอดแทรก เรื่องราว ข้อมูลข่าวสาร ประสบการณ์ การอบรมสั่งสอน เกี่ยวกับเรื่องคุณธรรม และจริยธรรมในขณะ สอนในห้องเรียนทุกครั้งที่มีโอกาส อาจารย์ต้องดูแลความประพฤติในทุกด้านของนักศึกษาด้วย ไม่ เพียงแต่จะทำหน้าที่ในการให้ความรู้อย่างเดียว และมหาวิทยาลัยได้จัดให้มีวิชาการสัมมนาจริยธรรม วิชาชีพ โดยมหาวิทยาลัยเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง ที่มีตัวอย่าง ชีวิตเชิงประจักษ์ทางสังคมในด้านคุณธรรมจริยธรรม ให้ความรู้และประสบการณ์แก่นักศึกษา นักศึกษาทุกคนจะต้องลงทะเบียนเรียนและเข้าฟังการบรรยาย สัมมนาภาคการศึกษาละ 2 ครั้ง ตลอดระยะเวลา 4 ปี รวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง และมีการจัดกิจกรรมให้บริการสาธารณะเพื่อให้เกิดการ

เรียนรู้จากประสบการณ์จริง เช่น การทำกิจกรรมในทัศนสถาน การดูแลเด็กกำพร้า การดูแลผู้ป่วย โรคเอดส์ การพัฒนาผู้ประสบภัยทางธรรมชาติ

ด้านเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยได้นำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยี สารสนเทศ บริการอินเทอร์เน็ต พัฒนาระบบและเครือข่ายและพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเพื่อให้บริการแก่ คณาจารย์ นักศึกษา ซึ่งไม่มีการจัดแยกเป็นคณะ เป็นการจัดสรรให้ครอบคลุมทุกสาขาวิชา ปัจจุบันมี เครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับการเรียนการสอนจำนวน 3,308 เครื่อง ซอฟต์แวร์ที่มีลิขสิทธิ์จำนวน 47 รายการ และระบบสารสนเทศเพื่อใช้ในการบริหาร 8 ระบบ นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนวิชาต่าง ๆ ได้ จัดทำเว็บไซต์ของวิชาต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถศึกษาเพิ่มเติมและทบทวน บทเรียนหลังจากการเข้าชั้นเรียน โดยนักศึกษาสามารถศึกษาเอกสารประกอบการสอนได้ตลอด 24 ชั่วโมง บันทึกการเข้าชั้นเรียน ส่งงานและถามคำถาม บางวิชามีการทดสอบย่อยและมีการบันทึกภาพ การสอนของอาจารย์ให้นักศึกษาเข้าไปดูได้หลังจากจบการสอนแล้ว ศูนย์เอยูเน็ต และคณาจารย์ได้ ร่วมกันจัดทำเว็บไซต์รายวิชาทั้งในระบบ Knowledge Management System และ E-course มีจำนวน มากกว่า 200 วิชา นอกจากนี้มหาวิทยาลัยได้จัดให้มีอุปกรณ์การศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนหลาย ประเภท ได้แก่ แผ่นใส ฟลิ้มสไลด์ แถบวิดิทัศน์ แผ่นวีซีดีและดีวีดี สื่อคอมพิวเตอร์ เช่นพาวเวอร์พอยท์ ภาพดิจิทัล กระดานดำ และกระดานขาว

ด้านสังคม

มหาวิทยาลัยได้มีการพัฒนานักศึกษาให้มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา และการดำรงอยู่ร่วมกับสังคม กิจกรรมนักศึกษาได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ แก่นักศึกษาในทุก คณะ ทั้งกิจกรรมแนะแนววิชาชีพ ส่งเสริมการเรียนรู้พัฒนาสุขภาพจิตและบุคลิกภาพ พัฒนาความเป็นผู้นำด้านจริยธรรมการแข่งขัน และกิจกรรมบริษัทจำลอง (Dummy Company) และ U-mate ซึ่งเป็นเวทีให้นักศึกษาประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะในการบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมีนโยบายในการ ส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยการให้บริการ (Service – Learning) โดยนำนักศึกษา ออกไปให้บริการแก่องค์กร ชุมชน และกลุ่มคนต่าง ๆ ส่งผลให้นักศึกษาได้สัมผัสสภาพความเป็นจริง ในสังคม และเรียนรู้ชีวิตของผู้อื่นตลอดจนสามารถไตร่ตรองพิจารณาตนเองได้ เช่น การจัดอบรม ความรู้การเป็นผู้ประกอบการ แก่ผู้ต้องขังในทัศนสถาน การสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้ช่วยในสนาม กอล์ฟ การสอนภาษาอังกฤษคนขับแท็กซี่ การจัดกิจกรรมแก่เด็กและผู้สูงอายุ เช่น กีฬา ดนตรี การ รักษาสุขภาพแวดล้อมตามสถานที่ต่าง ๆ ตลอดจนการบำเพ็ญประโยชน์แก่มูลนิธิต่าง ๆ นอกจากนี้ กิจกรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ได้แก่ แนะนำอาชีพ พัฒนาสุขภาพจิตและบุคลิกภาพ ส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาความเป็นผู้นำด้านจริยธรรม ส่งเสริมการลดเล็กรอบายมุข การแข่งขันกีฬา

รวมทั้งกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความเป็นคนดีของสังคม เช่น การนำนักศึกษาไปเยี่ยมสถานเด็กกำพร้า การบริจาคเงินและสิ่งของเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย (รายงานผลการดำเนินงาน: 2549-2550)

สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยได้จัดสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ด้านการเรียนการสอน ด้านอาจารย์ ด้านเทคโนโลยี และด้านสังคม เป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้นักศึกษาได้รู้จักการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยมีประสบการณ์ด้านการเรียน และประสบการณ์ด้านสังคม ส่งผลให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเอง นำไปสู่การเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์และนำความรู้ความสามารถมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาที่สะท้อนต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยเป็นนักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี จำนวน 14,379 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2552 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีของนีย์มาน (Neyman allocation) (Cochran, 1977: 78) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\alpha = .05$) ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 350 คน โดยใช้ตัวแปร คณะเป็นชั้น (strata) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. บริหารธุรกิจ	9,414	196
2. ศิลปศาสตร์	4,152	87
3. สถาปัตยกรรมศาสตร์	419	34
4. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	394	33
รวมทั้งสิ้น	14,379	350

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อนำมากำหนดกรอบและขอบเขตเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามและมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีการของ ไลเคิร์ต (Likert. 1932: 1-55)
3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1, 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามทัศนะของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญใน 2 ด้าน คือ ด้านสังคม จำนวน 30 ข้อ และด้านการเรียน จำนวน 30 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 60 ข้อ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อรับคำแนะนำในการตรวจแก้ไขเนื้อหาของแบบสอบถาม
5. นำแบบสอบถามส่งผู้เชี่ยวชาญ 3 คน (ภาคผนวก ข) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและภาษาที่ใช้
6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วมาทำการปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท
7. นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษา จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีการหาค่าร้อยละ 27 ของกลุ่มสูง และร้อยละ 27 ของกลุ่มต่ำ จากนั้นใช้การทดสอบที (t-test) โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.761 ขึ้นไปมาใช้เป็นแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ จำนวน 60 ข้อ (ภาคผนวก ค)
8. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1984: 169) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.988 (ภาคผนวก ง)
9. ปรับปรุงแบบสอบถามก่อนนำไปใช้

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของไลเคิร์ต เกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ คณะ ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดย

แบบสอบถามมีลักษณะให้เลือกตอบ ประกอบด้วยคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรม และ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม เกี่ยวกับทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนและด้านสังคม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของไลเคิร์ต โดยผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนไว้ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความนั้นอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความนั้นอยู่ในระดับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความนั้นอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความนั้นอยู่ในระดับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความนั้นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อแปลความหมายค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามเป็นรายชื่อและรายด้านไว้ดังนี้

คะแนน 4.51 - 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบมีทัศนคติดีต่อประสบการณ์อยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนน 3.51 - 4.50	หมายถึง	ผู้ตอบมีทัศนคติดีต่อประสบการณ์อยู่ในระดับมาก
คะแนน 2.51 - 3.50	หมายถึง	ผู้ตอบมีทัศนคติดีต่อประสบการณ์อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนน 1.51 - 2.50	หมายถึง	ผู้ตอบมีทัศนคติดีต่อประสบการณ์อยู่ในระดับน้อย
คะแนน 1.00 - 1.50	หมายถึง	ผู้ตอบมีทัศนคติดีต่อประสบการณ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ในตอนท้ายของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอย่างเสรี โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในเชิงบรรยาย เพื่อใช้ในการประกอบ การอภิปรายผลการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยจะนำหนังสือขอความร่วมมือวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พร้อมแบบสอบถามเพื่อนำเสนอต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยส่งไปตามคณะที่กำหนดไว้
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความถูกต้อง และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. ผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ ด้วยการใช้อคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 1 ศึกษาทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญใน 2 ด้าน ได้แก่ ประสบการณ์ด้านการเรียน และประสบการณ์ด้านสังคมโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 2 เปรียบเทียบทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาวิทยาลัยอัสสัมชัญแต่ละด้านโดยรวม และในแต่ละด้านจำแนกตามตัวแปร เพศ ใช้การทดสอบ t-test (ind.) ส่วนตัวแปรตาม ชั้นปี คณะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffé)
4. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดนำมาพิจารณารวบรวมข้อคิดเห็น จัดกลุ่ม และแจกแจงความถี่ แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย เพื่อนำไปประกอบในการอภิปรายผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าความถี่ (Frequency)
 - 1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 1.3 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้การทดสอบที (t-test) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ
 - 2.2 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ตามแบบของครอนบาค (Cronbach 1984: 161)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐานได้แก่

3.1 การทดสอบแบบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยการใช้การทดสอบ t-test

3.2 การทดสอบแบบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว กรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffé) (Ferguson. 1981: 190)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาและเพื่อเปรียบเทียบทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนและด้านสังคม เพื่อให้สื่อความหมายตรงกันผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน จำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
df	แทน ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน F- distribution
p	แทน ค่าความน่าจะเป็นที่ค่าสถิติทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายและสมมติฐานของการวิจัย ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การศึกษาทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนและด้านสังคม โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียนและด้านสังคม โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบที สำหรับ ชั้นปี คณะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ่

ตอนที่ 4 การศึกษาทัศนะต่อประสบการณ์ใหม่มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ จากแบบสอบถามปลายเปิด โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอในเชิงบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่
และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	145	41.40
หญิง	205	58.60
รวม	350	100.00
2. ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	49	14.00
ชั้นปีที่ 2	89	25.40
ชั้นปีที่ 3	106	30.30
ชั้นปีที่ 4	106	30.30
รวม	350	100.00
3. คณะ		
คณะบริหารธุรกิจ	196	56.00
คณะศิลปศาสตร์	87	24.90
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	34	9.70
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	33	9.40
รวม	350	100.00
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ	14	4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง	265	75.70
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง	71	20.30
รวม	350	100.00

จากตาราง 2 นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 58.60) มากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 41.40) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 มากที่สุด (ร้อยละ 30.30) รองลงมา กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 (ร้อยละ 25.40) และ ชั้นปีที่ 1 (ร้อยละ 14.00) ตามลำดับ

สำหรับคณะที่ศึกษา พบว่าส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ (ร้อยละ 56.00) รองลงมาศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ (ร้อยละ 13.40) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (ร้อยละ 9.70) และ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ร้อยละ 9.40) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลาง (ร้อยละ 75.70) รองลงมา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง (ร้อยละ 20.30) และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ (ร้อยละ 4.00) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การศึกษาทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการเรียนและด้านสังคม โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 3 - 9

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน

ประสบการณ์	\bar{x}	S.D.	ระดับทัศนคติ
1. ด้านการเรียน	3.73	0.79	มาก
2. ด้านสังคม	3.65	1.02	มาก
รวม	3.69	0.91	มาก

จากตาราง 3 นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญด้านการเรียนเป็นรายข้อ

ข้อที่	ประสบการณ์ด้านการเรียน	นักศึกษา (n = 350)		ระดับทัศนคติ
		\bar{x}	S.D.	
1	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้	4.02	0.78	มาก
2	ข้าพเจ้าสามารถเลือกสาขาวิชาที่เรียนตรงตามความต้องการ	3.87	0.91	มาก
3	ข้าพเจ้าสามารถเลือกเรียนหลักสูตรที่ตรงตามความถนัด	3.81	0.80	มาก
4	ข้าพเจ้าเข้าใจเอกสารคำอธิบายรายวิชาและวิธีการเรียน	3.77	0.74	มาก
5	ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายและคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน	3.79	.076	มาก
6	ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวในการเรียนได้	3.85	0.74	มาก
7	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังคำอธิบายของอาจารย์ในทุกๆรายวิชา	3.52	0.83	มาก
8	ข้าพเจ้ามีโอกาสนักถามข้อสงสัยในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน	3.61	0.94	มาก
9	ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนในห้องเรียน	3.60	0.78	มาก
10	ข้าพเจ้าสามารถจัดสรรเวลาเรียนได้อย่างเหมาะสม	3.47	0.94	ปานกลาง
11	ข้าพเจ้ามีการวางแผนการเรียนตลอดภาคเรียนแต่ละภาคเรียน	3.69	0.91	มาก
12	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน	3.23	0.94	ปานกลาง
13	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างทบทวนบทเรียน	3.14	0.95	ปานกลาง
14	ข้าพเจ้าตั้งใจทำข้อสอบทุกครั้งที่สอบเพื่อได้คะแนนดี	4.04	0.80	มาก
15	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงต่อเวลาทุกครั้ง	3.70	0.80	มาก
16	ข้าพเจ้าใช้วิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ	3.57	0.73	มาก
17	ข้าพเจ้าสามารถทำงานตามที่อาจารย์ผู้สอนมอบหมายได้	3.84	0.72	มาก
18	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากงานที่อาจารย์มอบหมาย	3.82	0.75	มาก
19	ข้าพเจ้าได้ร่วมกิจกรรมในวิชาที่เรียนอย่างเต็มที่	3.83	0.75	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อที่	ประสบการณ์ด้านการเรียน	นักศึกษา (n = 350)		ระดับทักษะ
		\bar{x}	S.D.	
20	ข้าพเจ้าได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์จากการถ่ายทอดของอาจารย์	3.88	0.75	มาก
21	สื่อและอุปกรณ์ช่วยให้ข้าพเจ้าสนใจและเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน	3.91	0.75	มาก
22	สื่อและอุปกรณ์ช่วยพัฒนาทักษะและกระบวนการแก้ปัญหาในการเรียนของข้าพเจ้า	3.78	0.74	มาก
23	สื่อและอุปกรณ์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่ต้องการได้ง่ายขึ้น	3.88	0.73	มาก
24	สื่อและอุปกรณ์ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.83	0.70	มาก
25	ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน	4.01	0.74	มาก
26	การนำเสนอผลงานกลุ่มหน้าชั้นเรียน พัฒนาให้ข้าพเจ้ารู้จักการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกันกับเพื่อน ๆ	4.01	0.76	มาก
27	เมื่อได้รับมอบหมายจากกลุ่มเพื่อนในการทำงานกลุ่ม ข้าพเจ้าสามารถทำได้สำเร็จลุล่วงไปได้	4.00	0.78	มาก
28	ข้าพเจ้าใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งในการค้นคว้าข้อมูลและทบทวนบทเรียน	3.24	1.04	ปานกลาง
29	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนสม่ำเสมอ	3.15	0.90	ปานกลาง
30	ข้าพเจ้าเชื่อว่าความรู้ที่ได้จากการเรียนในมหาวิทยาลัยจะเป็นประโยชน์ในการทำงานต่อไป	4.01	0.81	มาก
	รวม	3.73	0.79	มาก

จากตาราง 4 นักศึกษามีทักษะที่ติดประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 10 ข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 28 และข้อ 29 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมาก

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญด้านสังคมเป็นรายข้อ

ข้อที่	ประสบการณ์ด้านสังคม	นักศึกษา (n = 350)		ระดับทัศนะ
		\bar{x}	S.D.	
1	ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวเข้าสังคมกลุ่มเพื่อนได้โดยไม่ เคอะเขิน	4.11	2.30	มาก
2	ข้าพเจ้าเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี	4.17	0.73	มาก
3	ข้าพเจ้ามีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	4.11	0.76	มาก
4	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่ปรับทุกข์ได้	4.20	0.82	มาก
5	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาเพื่อนจะให้กำลังใจ	4.12	0.80	มาก
6	ข้าพเจ้าและเพื่อนมักจะสนทนาเกี่ยวกับปัญหาของ สังคม	3.78	0.89	มาก
7	ข้าพเจ้ายอมรับคำติชมของเพื่อนเสมอ	4.10	0.76	มาก
8	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาช่วยให้ข้าพเจ้ากล้า แสดงออก	3.86	0.89	มาก
9	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาช่วยให้เกิดความสามัคคี ในหมู่คณะของข้าพเจ้า	3.83	0.79	มาก
10	ข้าพเจ้าเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในการทำกิจกรรมกลุ่ม	3.95	0.74	มาก
11	กิจกรรมนักศึกษาทำให้ข้าพเจ้าได้เพื่อนใหม่	4.04	0.84	มาก
12	กิจกรรมนักศึกษาช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น	3.98	0.83	มาก
13	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาที่มหาวิทยาลัยจัด ขึ้น	3.17	1.22	ปานกลาง
14	ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญสาธารณประโยชน์กับ ชมรมและเพื่อนรุ่นต่าง ๆ เสมอ	3.26	1.06	ปานกลาง
15	ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมตามประเพณีสำคัญ ๆ ที่ มหาวิทยาลัยจัดขึ้น	3.38	1.12	ปานกลาง
16	ข้าพเจ้ากล้าปรึกษาพูดคุยกับอาจารย์ เพราะอาจารย์มี มนุษยสัมพันธ์ที่ดี	3.78	0.87	มาก
17	การเอาใจใส่ของอาจารย์ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกลดความ กังวลในเรื่องต่าง ๆ ได้มากขึ้น	3.85	0.88	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อที่	ประสบการณ์ด้านสังคม	นักศึกษา (n = 350)		ระดับทัศนคติ
		\bar{x}	S.D.	
18	ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมกิจกรรมฝึกอาชีพบริษัทจำลองหรือธุรกิจ SME ระหว่างศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย	2.82	1.31	ปานกลาง
19	ข้าพเจ้าเข้าร่วมทำกิจกรรมคอมพิวเตอร์ที่มหาวิทยาลัยจัดให้	3.01	1.28	ปานกลาง
20	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลจากเพื่อนรุ่นพี่เกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น	3.48	1.06	ปานกลาง
21	มหาวิทยาลัยสนับสนุนและส่งเสริมให้ข้าพเจ้ามีความรู้และทักษะในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย	3.56	1.00	มาก
22	ข้าพเจ้าไปขอรับการปรึกษาจากศูนย์บริการสุขภาพจิตได้	2.92	1.21	ปานกลาง
23	ข้าพเจ้าสามารถนัดหมายอาจารย์ที่ปรึกษาได้เสมอ	3.36	1.05	ปานกลาง
24	ข้าพเจ้าได้รับการดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดี	4.46	1.04	มาก
25	โครงการฝึกงานของมหาวิทยาลัยช่วยเพิ่มโอกาสการได้งานทำของข้าพเจ้า	3.42	1.01	ปานกลาง
26	การให้ทุนการศึกษาของมหาวิทยาลัยช่วยลดความเครียดของข้าพเจ้าที่มีความจำเป็นทางการเงิน	3.41	1.17	ปานกลาง
27	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลจากมหาวิทยาลัยเรื่องการให้บริการของมหาวิทยาลัยด้านต่าง ๆ	3.39	1.05	ปานกลาง
28	มหาวิทยาลัยปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพที่ดี	3.34	1.01	ปานกลาง
29	การทำกิจกรรมรณรงค์เพื่อสุขภาพทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น	3.43	0.97	ปานกลาง
30	ข้าพเจ้ามีโอกาสใช้สถานที่และอุปกรณ์การออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย	3.25	1.22	ปานกลาง
	รวม	3.65	1.02	มาก

จากตาราง 5 นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อ 13 ข้อ 14 ข้อ 15 ข้อ 18 ข้อ 19 ข้อ 20

ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 25 ข้อ 26 ข้อ 27 ข้อ 28 ข้อ 29 และข้อ 30 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมาก

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ

ประสบการณ์	เพศ			
	ชาย (n =145)		หญิง (n =205)	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1. ด้านการเรียน	3.60	0.43	3.64	0.44
2. ด้านสังคม	3.61	0.61	3.62	0.57
รวม	3.61	0.52	3.63	0.51

จากตาราง 6 นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทั้งนักศึกษาชายและหญิงอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปี

ประสบการณ์	ชั้นปี							
	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4	
	(n = 49)		(n =89)		(n =106)		(n =106)	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1. ด้านการเรียน	3.64	0.38	3.56	0.47	3.65	0.44	3.56	0.43
2. ด้านสังคม	3.50	0.65	3.53	0.58	3.72	0.54	3.65	0.58
รวม	3.57	0.52	3.55	0.53	3.69	0.49	3.61	0.51

จากตาราง 7 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาทุกชั้นปีอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะ

ประสบการณ์	คณะ							
	คณะบริหารธุรกิจ		คณะศิลปศาสตร์		คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์		คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	
	(n = 196)		(n = 87)		(n = 34)		(n = 33)	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1. ด้านการเรียน	3.69	0.44	3.49	0.41	3.78	0.37	3.44	0.43
2. ด้านสังคม	3.43	0.53	3.69	0.46	3.57	0.52	3.83	0.43
รวม	3.56	0.49	3.59	0.44	3.68	0.45	3.64	0.43

จากตาราง 8 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาทุกคณะอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประสบการณ์	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
	ระดับสูง (n = 14)		ระดับปานกลาง (n = 265)		ระดับต่ำ (n = 71)	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1. ด้านการเรียน	3.60	0.51	3.61	0.43	3.68	0.45
2. ด้านสังคม	3.84	0.43	3.62	0.58	3.57	0.62
รวม	3.72	0.47	3.62	0.51	3.63	0.54

จากตาราง 9 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูง ปานกลาง และต่ำ มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาทุกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบที ชั้นปี คณะ และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีพบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่ ดังแสดงในตาราง 10 - 13

ตาราง 10 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ

ประสบการณ์	เพศ				t	p
	ชาย (n = 145)		หญิง (n = 205)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ด้านการเรียน	3.60	0.43	3.64	0.44	1.04	0.42
2. ด้านสังคม	3.61	0.61	3.62	0.57	0.20	0.32
รวม	3.61	0.52	3.63	0.51	0.61	0.10

จากตาราง 10 นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญโดยรวม และเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปี

ประสบการณ์	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	0.48	3	0.16	0.84	.47
	ภายในกลุ่ม	66.26	346	0.19		
	รวม	66.74	349			
2. ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2.58	3	0.86	2.57	.06
	ภายในกลุ่ม	115.38	346	0.33		
	รวม	117.95	349			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	1.13	3	0.38	1.77	.15
	ภายในกลุ่ม	73.15	346	0.21		
	รวม	74.28	349			

จากตาราง 11 นักศึกษาในชั้นปีต่างกันมีทัศนคติที่ต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ
โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 12 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะ

ประสบการณ์	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	4.18	3	1.39	7.71	.001
	ภายในกลุ่ม	62.56	346	0.18		
	รวม	66.74	349			
2. ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	4.73	3	1.58	4.82	.003
	ภายในกลุ่ม	113.23	346	0.33		
	รวม	117.95	349			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4.17	3	1.39	6.86	.001
	ภายในกลุ่ม	70.11	346	0.20		
	รวม	74.28	349			

จากตาราง 12 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกันมีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามี
ทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffé) ดังแสดงในตาราง 13 – 16

ตาราง 13 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	\bar{x}	บริหารธุรกิจ	ศิลปศาสตร์	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	สถาปัตยกรรมศาสตร์
		3.56	3.59	3.64	3.68
บริหารธุรกิจ	3.56	-	0.24*	0.19	0.03
ศิลปศาสตร์	3.59		-	0.05	0.27*
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	3.64			-	0.33*
สถาปัตยกรรมศาสตร์	3.68				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจมีทักษะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมแตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีทักษะแตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะสถาปัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 14 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียน จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	\bar{x}	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	ศิลปศาสตร์	บริหารธุรกิจ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
		3.44	3.49	3.69	3.78
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	3.44		0.05	0.25*	0.33*
ศิลปศาสตร์	3.49			0.20*	0.28*
บริหารธุรกิจ	3.69				0.08
สถาปัตยกรรมศาสตร์	3.78				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ มีทักษะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ด้านการเรียนแตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจและคณะสถาปัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะศิลปศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 15 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในด้านสังคม จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	\bar{x}	บริหารธุรกิจ	สถาปัตยกรรม ศาสตร์	ศิลปศาสตร์	วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี
		3.43	3.57	3.69	3.83
บริหารธุรกิจ	3.43		0.01	0.27*	0.13
สถาปัตยกรรม ศาสตร์	3.57			0.26	0.12
ศิลปศาสตร์	3.69				0.14
วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.83				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจมีทัศนคติดีต่อประสบการณ์ใน
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญด้านสังคม แตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 16 การเปรียบเทียบทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประสบการณ์	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	0.24	2	0.12	0.63	.53
	ภายในกลุ่ม	66.50	347	0.19		
	รวม	66.74	349			
2. ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	0.82	2	0.41	1.22	.30
	ภายในกลุ่ม	117.13	347	0.34		
	รวม	117.95	349			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.15	2	0.07	0.34	.71
	ภายในกลุ่ม	74.13	347	0.21		
	รวม	74.28	349			

จากตาราง 16 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูง ปานกลาง และต่ำ ต่างกันมีทักษะ
ที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอในเชิงบรรยาย ดังแสดงในตาราง 17

ตาราง 17 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	ความถี่ของคำตอบ
1. ควรเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่จอดรถ ร้านอาหาร น้ำดื่ม internet ล็อคเกอร์ การขนส่งภายในมหาวิทยาลัย	35
2. ควรจัดระบบการลงทะเบียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	25
3. ควรมีการปรับปรุงเรื่องความสะดวกของห้องน้ำ	12
4. ควรมีการปรับปรุงด้านความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา	9
5. การบริการของเจ้าหน้าที่ไม่สุภาพ	7
6. เวลาเปิด-ปิดแอร์ ภายในห้องเรียนไม่สอดคล้องกับเวลาเรียน	7
7. การจัดกิจกรรม-ชมรม ไม่เป็นไปตามความต้องการของนักศึกษา	6
8. ควรเพิ่มเสรีภาพในการออกเสียง เสนอ ความคิดเห็นของนักศึกษา	6
9. การจัดการเรียน การสอนให้ตรงกับแผนการจัดการเรียนการสอนที่ประกาศไว้	5
10. การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารไม่ทั่วถึง	4
11. ควรเพิ่มอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติ ในคณะ สาขา ที่ว่างหรือไม่มีอาจารย์	4
12. มาตรฐานการให้คะแนน	4
13. ควรมีการเรียนภาคปฏิบัติมากขึ้นกว่าเดิมไม่ควรเน้นภาคทฤษฎี	3
14. ให้อาจารย์ผู้สอนเข้าใจนักศึกษาบ้างในการอธิบายการเรียนการสอน เพราะนักศึกษามีความแตกต่างกัน	2
15. ต้องการให้มีนวัตกรรมใหม่ ๆ ในการสอนบ้าง	2
16. ควรมีการแนะแนว หลังสำเร็จการศึกษา	2
17. ควรจัดตารางการสอบ ที่ไม่ตรงกับเทศกาลสำคัญ ๆ	1

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนะของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในด้านการ
เรียนและด้านสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการ
เรียนและด้านสังคมโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญที่กำลังศึกษาอยู่
ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552
จำนวน 350 คน โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สอบถามเกี่ยวกับทัศนะ
ต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญด้านการเรียนและด้านสังคม
จำนวน 60 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.988

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง โดยการแจกแจงความถี่
และหาค่าร้อยละ
2. ศึกษาทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
โดยรวม และเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการเรียน และด้านสังคม โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่า
ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. เปรียบเทียบทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญในด้านการเรียนและด้านสังคมโดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ วิเคราะห์โดยการ
ใช้ทดสอบที สำหรับชั้นปี คณะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทาง
เดียว
4. ศึกษาทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญจาก
แบบสอบถามปลายเปิด โดยวิธีการแจกแจงความถี่

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน
3. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน
4. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน
5. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมาก
6. นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ โดยรวม และในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
7. นักศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
8. นักศึกษาที่อยู่ในคณะต่างกันมีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
9. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำต่างกัน มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวม และในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
10. โดยที่ในภาพรวม นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีทัศนคติที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมแตกต่างกับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ และนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีทัศนคติแตกต่างกับนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาทัศนคติต่อประสบการณ์ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญใน 2 ด้าน ได้แก่ด้านการเรียนและด้านสังคม โดยรวมนักศึกษาเห็นว่ามีทัศนคติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาเห็นว่ามีทัศนคติอยู่ในระดับมากทุกด้านเช่นกัน ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมมีทัศนคติอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาสามารถเลือกเรียนในหลักสูตรสาขาวิชาที่เรียนตรงตามความต้องการที่ตนมีความถนัด พร้อมทั้ง นักศึกษาได้รับคำอธิบายรายวิชาและวิธีการเรียนรู้และการวัดผลการเรียนอย่างตั้งใจและเข้าใจคำแนะนำการเรียนการสอนของอาจารย์ในทุกๆรายวิชา และนักศึกษาได้มีโอกาสซักถามข้อสงสัยในระหว่างคาบเรียน ทั้งนี้ นักศึกษาได้วางแผนการเรียนและวิธีการเรียนรู้ในแต่ละภาคเรียน จึงสามารถปรับตัวในการเรียนได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้นักศึกษาตั้งใจเก็บคะแนนสะสมในห้องเรียนเพื่อให้อ่านผ่านในแต่ละรายวิชา เข้าเรียนตรงต่อเวลาทุกคาบเรียน นอกจากนี้ใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนแล้วยังใช้เวลาว่างทบทวนบทเรียนหลังจากจบชั่วโมงเรียนแล้ว ทำให้นักศึกษาได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์จากการถ่ายทอดของอาจารย์ รวมทั้งสื่อและอุปกรณ์ที่ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนสามารถพัฒนาทักษะและกระบวนการแก้ปัญหาของนักศึกษามีส่วนช่วยให้นักศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่ต้องการได้ง่ายขึ้น เป็นการสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะข้อมูลที่ได้อ่านนำไปสู่ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ร่วมกับเพื่อน สามารถพัฒนาให้นักศึกษารู้จักการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกันกับเพื่อนๆ ในการทำงานกลุ่มให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้ วิธีการเรียนรู้และความเข้าใจในหลักสูตรที่เป็นแนวทางในการจัดที่มหาวิทยาลัยให้นักศึกษาเลือกเรียนได้ตามความสนใจของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ นาราวดี ศิริโรจน์ (2543: 16) ที่อธิบายเกี่ยวกับความหมายของหลักสูตรว่า เป็นแนวทางในการปฏิบัติที่จัดให้แก่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถ และ ชมพันธ์ุ กุญชร ณ อยุธยา (2540: 3) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของหลักสูตรว่า เป็นแผนประสบการณ์การเรียนที่เป็นเอกสารหรือโครงการการศึกษาได้จัดวางแผนไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามแผนที่กำหนด ส่วน ธวัช เต็มฉนวน (2548: 147) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนการสอนควรใช้หลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาให้สอดคล้องกันกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงานในปัจจุบัน และจากผลการวิจัยของ วรณพร ฉัตรทอง (2546: 114) ที่ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ในด้านหลักสูตร นิสิตมีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก รวมทั้งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นิวัฒน์ วรสาร (2550: 92) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อคุณภาพการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามองค์ประกอบด้านการเรียนการสอน โดยรวมพบว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก นอกจากหลักสูตรแล้ว อาจารย์ผู้สอน ถือว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญในด้านการเรียนสอดคล้องกับ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 55) ที่กล่าวว่า ลักษณะที่ดีของอาจารย์คือ ต้องมีความตั้งใจจริงที่จะสอน มีความรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม และมีความยุติธรรม เข้าใจและเอาใจใส่ผู้เรียน และผลงานวิจัยของ นารี รมย์นุกูล (2547: 108) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีปทุม ในด้านอาจารย์ ในระดับมาก และจากผลการวิจัยของวรณพร ฉัตรทอง (2546: 114) ที่ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษา

ทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ในด้านการจัดผู้สอน นิสิตมีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก ดังผลการวิจัยของ ธวัช เต็มภูวณ (2548: 152) ที่ได้ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกรมศิลปากร พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะในด้านการจัดทำแผนการสอน คือ ควรมีการจัดทำแผนการสอน และการจัดลำดับเนื้อหาวิชาให้เหมาะสม เช่น ความยากง่าย ความสอดคล้อง ความเกี่ยวข้อง ต่อเนื่องกัน ควรมีการวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศรี สะพรั่ง (2549: 114) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นิสิตเห็นด้วยในระดับมาก ด้านนักศึกษา สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2544: 33) กล่าวว่า การพัฒนา นักศึกษาเป็นการแสดงความพยายามที่จะทำให้ นักศึกษามีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ใน 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านสติปัญญา โดยเน้นเรื่องการใช้ความคิด การวิเคราะห์ด้วยเหตุผล ด้านศีลธรรมโดยให้ยึดมั่นในความเชื่อและแนวทางปฏิบัติของศาสนา และด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศ เพื่อให้บัณฑิตมีคุณภาพเทียบพร้อมด้วยคุณค่า คุณภาพ และคุณประโยชน์ และจากผลการวิจัยของ ชีวภัทร ธรรม เกสร (2552: 75) ที่ได้ศึกษาทัศนะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก

1.2 ด้านสังคม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาอยู่ในบรรยากาศของสถาบันที่แทบทุกคนมีไม่ตรีต่อกัน นักศึกษาสามารถปรับตัวเข้าสังคมได้โดยไม่เคอะเขิน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันกับเพื่อนๆ มีเพื่อนสนิทที่สามารถปรับทุกข์ได้ มีกลุ่มกิจกรรมที่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย เมื่อมีปัญหา มีเพื่อนคอยให้กำลังใจ มีการติชมเพื่อพัฒนา และมีกิจกรรมที่ทำให้ได้รู้จักเพื่อนใหม่ๆ อยู่เสมอ จึงช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สว่างจิต ศรีระชา (2530: 5-6) ที่ศึกษาชีวิต นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น และพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน นักศึกษารุ่นพี่ที่มีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษาด้านการเรียนแก่นักศึกษารุ่นน้อง ถึงแม้จะมีบางประเด็นที่นักศึกษามีทัศนะที่ดีในระดับปานกลาง เช่น การมีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมฝึกอาชีพกับบริษัทจำลอง การขอรับการปรึกษาจากศูนย์บริการสุขภาพจิต แต่โดยทั่วไปนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย โดยการเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มที่ตนสนใจ ดังที่ ริเรืองรอง รัตนวิไลสกุล (2543) กล่าวว่า นักศึกษามักเข้าร่วมในกลุ่มกิจกรรมต่างๆ เช่น กลุ่มกิจกรรม กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มเก็บตัว กลุ่มสมาคม กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ กลุ่มวิชาการ และกลุ่มวิชาชีพ เพื่อให้เหมาะสมกับความสนใจของตน การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ช่วยให้นักศึกษากล้าคิดกล้าแสดงออก ทำให้ได้เพื่อนใหม่ๆ เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนมากขึ้น ดังงานวิจัยของ วาริวรรณ บุณนิม (2541: 54-55) ที่พบว่า นักศึกษามีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนจะมีความสามารถในการปรับตัวที่ดี เพราะการอยู่ในกลุ่มเพื่อนจะทำให้

นักศึกษามีโอกาสเรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมตนเอง มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม และมีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเกิดการเรียนรู้ปรับตัวได้ จึงส่งผลให้นักศึกษามีทักษะที่ดีในระดับมากก็เป็นได้ นอกจากนี้ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษา อาจทำให้นักศึกษามีความกล้าที่จะซักถาม กล้าแสดงความคิดเห็น ทำให้มีบรรยากาศในการเรียนที่เป็นกันเอง และส่งผลต่อการมีทักษะที่ดีในระดับมาก ทั้งนี้สอดคล้องกับที่ นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2527) ที่กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนว่า การพบปะซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีทักษะต่อประสบการณ์ใน

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้กำหนดแนวทางและนโยบายการจัดการเรียนการสอนไปในทิศทางเดียวกัน

ด้านการเรียน นักศึกษาชายและหญิงได้เลือกเรียนตามความถนัด และสามารถตรงกับความต้องการของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2538: 31) พบว่า การได้รับประสบการณ์จากการจัดการเรียนการสอนในด้านต่างๆ เหมือนกัน ส่งผลให้นักศึกษามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และผลการศึกษาของ ชีวภัทร ธรรมเกษตร (2552: 82) ที่ได้ศึกษาทักษะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีทักษะต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ สุพรรณิ เพชระ (2552: 72) ที่ได้ศึกษาทักษะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีทักษะต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ด้านสังคม มหาวิทยาลัยสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้และทักษะในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเหมือนกัน รวมทั้งได้รับการดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดีทั้งนี้ถึงแม้ นักศึกษาชายและหญิงจะมีความแตกต่างกันในการตอบสนองต่อสังคมต่างกัน โดยนักศึกษาหญิงมีความเจริญทางสังคมได้เร็วและดีกว่านักศึกษาชาย แต่จากสภาพที่นักศึกษาได้รับการเอาใจใส่จากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วทำให้นักศึกษาทั้งชายและหญิงรู้สึกลดความกังวลในเรื่องต่าง ๆ ได้มากขึ้น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และกล้าแสดงออกในการเข้าร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ กับชมรมต่าง ๆ ที่นักศึกษาจัดขึ้น โดยนักศึกษาชายและหญิง มีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนัส นิลสวัสดิ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่พบว่านักศึกษาทั้งชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาในแต่ละด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ สัมฤทธิ์ ใจดี (2544: บทคัดย่อ) พบว่า นักศึกษาชายและหญิง มีเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาด้านกิจกรรมต่างๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนธาริณี สุขจิตต์ (2544: 63) พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก และผลการวิจัยของ พวงทอง วุฒิเดช (2542: 28) พบว่า นักศึกษาต้องการ

เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาตนเอง เพิ่มพูนประสบการณ์ให้มีความรอบรู้ ปรับตัวเข้ากับ สภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ จีรวัดน์ วีรังกร (2542: 3-4) ที่กล่าวว่า การ เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ทำให้นักศึกษาได้รู้จักตนเองมากขึ้น รู้จักควบคุมอารมณ์ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และที่สำคัญสามารถทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ที่มี ต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก การที่นักศึกษาชั้นปีต่างกันแต่มีประสบการณ์ใน มหาวิทยาลัยเหมือนกันไม่ว่าจะเป็น

ด้านการเรียน นักศึกษาได้รับคู่มือระเบียบการและหลักสูตรการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา แรก มหาวิทยาลัยได้กำหนดให้อาจารย์เป็นที่ปรึกษาแต่ละชั้นปี เพื่อให้นักศึกษาเข้าพบเมื่อมีปัญหา ด้านการเรียน และมหาวิทยาลัยมีการกำหนดปฏิทินประจำปีการศึกษาซึ่งนักศึกษาสามารถวางแผนการเรียนได้ และนักศึกษาได้จัดกิจกรรมการต่างๆ นอกเหนือจากการเรียนการสอนในห้องเรียน เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ให้แก่ศึกษาเหมือนกัน จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษาที่ศึกษา ในชั้นปีต่างกัน มีทักษะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญไม่แตกต่างกัน ดังงานวิจัยของ ธวัลรัตน์ พลเจริญ (2546: 93) ที่ศึกษาทักษะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน สาขาวิชา ศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านิสิตที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมี ทักษะต่อการจัดการเรียนการสอนสาขาศิลปศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศรี สะพรั่ง (2549: 127) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะ ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความ คิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพาโดยรวมไม่แตกต่าง กัน และนารี รมย์นุกูล (2547: 96) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามีต่อการ จัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปี ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยศรีปทุมโดยรวม ไม่แตกต่างกัน

ด้านสังคม มหาวิทยาลัยส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาให้รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม มีความรู้ด้านทักษะทางสังคม รู้จักสิทธิเสรีภาพและความรับผิดชอบของ ตนเองต่อผู้อื่น สนับสนุนให้นักศึกษาทำกิจกรรมคอมพิวเตอร์ กิจกรรมรณรงค์เพื่อสุขภาพที่ดี ให้บริการการออกกำลังกาย และการเข้าร่วมกีฬามหาวิทยาลัย ซึ่งกิจกรรมดังกล่าว นอกเหนือ ไปจาก กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์สาธารณะ กิจกรรมนันทนาการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ มหาวิทยาลัย ต้องการปลูกฝังเจตคติที่ดีให้กับนักศึกษา สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตให้นักศึกษามี จิตสำนึกที่ถูกต้องดีงาม สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และต้องการให้นักศึกษาทุกชั้นปีได้ใช้เวลาว่าง ให้เกิดประโยชน์ โดยการเพิ่มโอกาสให้มีการสร้างเครือข่าย ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมรุ่นและ เพื่อนต่างรุ่น และเป็นการแสดงออกถึงการมีส่วนร่วม ฟังพาดูอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรู้ด้านทักษะ ทางสังคม รู้จักสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่อผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับ สำเนา

ขจรศิลป์ (2538: 9-10) ที่กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษาด้านสังคมเป็นการพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น โดยกระบวนการประชาธิปไตย กิริยามารยาทในสังคม มนุษยสัมพันธ์ และรอบรู้ทั้งวัฒนธรรมไทยและต่างชาติที่ต้องติดต่อกันด้วย และ กรกช อัตตวิริยานุภาพ (2540: 11-12) ได้สรุปด้านสังคมว่า เป็นการแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมหรือเสียสละเพื่อชุมชน แสดงถึงการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อสร้างความสุขสมบูรณ์ให้เกิดขึ้นในสังคม

4. ผลการเปรียบเทียบทักษะของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกันมีทักษะที่ดีต่อ

ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนของนักศึกษาแต่ละคณะมีความแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหารายวิชา แนวคิด หลักการและทฤษฎีต่างๆ รวมไปถึงประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมของแต่ละคณะที่มีความถนัดและพื้นฐานความชอบแตกต่างกัน ดังที่ วิชัย ดิสสระ (2538: 103) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนควรจัดให้เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ นอกจากนี้ระบบการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างของแต่ละบุคคล จำเป็นต้องอาศัยกลวิธีการเรียนการสอนหลายๆ รูปแบบอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ ชูศรี สะพรั่ง (2549: 115) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่าโดยรวมแตกต่างกัน

และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีทักษะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญแตกต่างกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

ด้านการเรียน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีทักษะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประสบการณ์การเรียนการสอนของนักศึกษาแต่ละคณะมีความแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหารายวิชา แนวคิด หลักการและทฤษฎีต่างๆ รวมไปถึงประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมของแต่ละคณะที่มีความแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุพรรณิ เพชระ (2552: 75) ที่ได้ศึกษาทักษะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่า นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีมีทักษะต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านสังคม นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีทักษะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาแต่ละคณะมีลักษณะบุคลิกเฉพาะตนที่แตกต่างกันตามสาขาวิชา พื้นฐานการเรียนและการเลือกเรียนในแต่ละคณะ และอาจมาจากการเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวเอง การเข้าสังคมที่มีความชอบเหมือนกัน การเลือกเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มนักศึกษาแต่ละคณะจะมีลักษณะความชอบที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัย

ของ ลิขิตกุล กุศลรัตนรักษ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามการรับรู้ของนิสิต พบว่านิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัันมีประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ผลการเปรียบเทียบทัศนะของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยให้ความสำคัญกับนักศึกษาทุกคนไม่ว่าจะนักศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ในด้านการเรียน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ได้รับประสบการณ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรียนของทุกคณะที่เหมือนกัน อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาจะมีโอกาสประเมินประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ผู้สอนในทุกรายวิชาเพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนของแต่ละรายวิชาเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงการสอนให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทุกรายวิชา จากเหตุผลดังกล่าว ส่งผลให้นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภิราช รัตนันต์ (2546: บทคัดย่อ) ที่ได้เปรียบเทียบทัศนะที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีทัศนะต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยรวมไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ ณีฐพล พุ่มชุมพล (2546: 83) ได้ศึกษาทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรักษ์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1. ด้านการเรียน จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก เพื่อให้ด้านการเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มหาวิทยาลัยควรจัดสรรเวลาเรียนให้เหมาะสมกับความต้องการของนักศึกษา และควรส่งเสริมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนรวมถึงการใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งในการค้นคว้าข้อมูล และทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ

2. ด้านสังคม จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีทัศนะที่ดีต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ด้านการสังคม ว่ามีทัศนะอยู่ในระดับมาก เพื่อให้ด้านสังคมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ควรให้สนับสนุนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น และส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญสาธารณประโยชน์กับชมรมและเพื่อนรุ่นต่างๆ เสมอตามประเพณีสำคัญๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น รวมถึงสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมฝึกอาชีพบริษัทจำลองหรือธุรกิจ SME

ระหว่างศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยให้มีส่วนร่วมทำกิจกรรม และคอมพิวเตอร์ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ มหาวิทยาลัยควรประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาได้รับข้อมูลจากเพื่อนรุ่นพี่เกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นเป็นประจำ เมื่อมีปัญหา นักศึกษาสามารถขอรับการปรึกษาจากศูนย์บริการสุขภาพจิตได้หรือเมื่อมีปัญหาสามารถนัดหมายอาจารย์ที่ปรึกษาได้เสมอ โครงการฝึกงานของมหาวิทยาลัยช่วยเพิ่มโอกาสการได้งานทำของนักศึกษา การให้ทุนการศึกษาของมหาวิทยาลัยช่วยลดความเครียดของนักศึกษาที่มีความจำเป็นทางการเงิน นักศึกษาได้รับข้อมูลจากมหาวิทยาลัยเรื่องการให้บริการของมหาวิทยาลัยด้านต่างๆ มหาวิทยาลัยปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพที่ดีการทำกิจกรรมนันทนาการเพื่อสุขภาพทำให้นักศึกษารู้สึกมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น นักศึกษามีโอกาสใช้สถานที่และอุปกรณ์การออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย

3. ผลการเปรียบเทียบนักศึกษาจากต่างคณะกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทั้งด้านการเรียนและด้านสังคมโดยรวม มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนเข้าใจนักศึกษาบ้างในการอธิบายการเรียนการสอน และควรมีการเรียนภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี ในแต่ละคณะที่ต้องใช้กฎเกณฑ์การแบ่งคะแนนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า พื้นฐานการเรียนเดิมของนักศึกษาในแต่ละคณะไม่เท่ากันจึงจำเป็นต้องปรับเวลาเรียนให้มากกว่าเดิมตามเนื้อหาวิชา และการใช้เวลาว่างของนักศึกษาให้เกิดประโยชน์ทั้งด้านการเรียนและสังคม

4. มหาวิทยาลัยควรเพิ่มสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา เช่น สถานที่จอดรถ รถรางที่รับ-ส่งนักศึกษาจากอาคารเรียนไปยังหอพัก และ AU Mall จุดที่ให้บริการน้ำดื่ม และร้านอินเทอร์เน็ตที่เป็นการให้บริการของบุคคลภายนอก นอกจากนี้ควรเพิ่มการให้บริการกับนักศึกษาในด้านอื่นๆ

4.1 ควรจัดระบบการลงทะเบียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา เพื่อที่นักศึกษาจะได้จัดสรรเวลาได้เหมาะสมในด้านจัดตารางการเรียน การทบทวนบทเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ซึ่งไม่กระทบต่อการเรียน พร้อมทั้งนักศึกษสามารถเลือกเวลาพบอาจารย์ที่ปรึกษาได้เป็นการเพิ่มความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอนนอกเวลาเรียนอีกด้วย รวมถึงปรึกษาเรื่องส่วนตัวหรือสภาวะจิตหรือทางอารมณ์เรื่องร้องเรียน เรื่องกิจกรรมเสริมต่างๆ เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาจะใกล้ชิดกับนักศึกษา

4.2 การจัดตารางการเรียนการสอนควรให้ตรงกับแผนการจัดการเรียนการสอนที่ประกาศไว้และการจัดกิจกรรม ชมรม ให้เป็นไปตามความต้องการของนักศึกษา โดยให้เพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเพื่อให้นักศึกษาได้รับรู้อย่างทั่วถึงที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่สำคัญๆ เช่น กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

4.3 ควรให้มีการปรับปรุงเรื่องความสะอาดของห้องน้ำ โดยให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบดูแลความสะอาดของห้องน้ำ พร้อมกับมีแผนภาพติดบอร์ด เพื่อเป็นการชี้แนะให้นักศึกษาเข้าใจและตระหนักถึงเรื่องความสะอาดของห้องน้ำ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาความต้องการด้านการให้บริการกับนักศึกษา
2. ศึกษาประสบการณ์ด้านการเรียนและด้านสังคมให้ครบทุกคณะ
3. ศึกษารูปแบบการลงทะเบียนเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกกาญจน์ ชูลิตรีตัน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- กรกช อัดตวิริยานุภาพ. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กิตติพงศ์ ลีลานราธิวัฒน์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2552). พัฒนาผู้เรียนภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2552. จาก http://www.kriengsak.com/index.ppp?components=content&id_content_cate.
- เกษม วัฒนชัย. (2543). มิติใหม่ในการจัดการศึกษากับบทบาทสหภาพการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- คะเนิงนิจ บุนนาค. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- จิรวัดน์ วีรังกร. (2542). คุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมนิสิต. ในพื้นฐานทักษะการดำเนินกิจกรรมนิสิต กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: พี ที พัฒนาการพิมพ์.
- (2546). หลักคิดและแนวทางการพัฒนานิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. ในเอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องกระบวนการทัศน์ใหม่สู่เส้นทางพัฒนาบัณฑิตอุดมคติไทยยุคไอที. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิรวัดน์ วีรังกร. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. มนัส นิลสวัสดิ์. เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. เมื่อ 22 เมษายน 2546.
- จำนง ทองประเสริฐ. (2554). ภาษาของเรา. สืบค้นเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2554. จาก www.kroobannok.com.
- ชมพันธ์ุ กุญชร ณ อยุธยา. (2530). การพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยนันท์ ชะอุ่มงาม. (2552). วิถีแห่งชีวิต 2. กรุงเทพฯ: จัสพรีนซ์.
- ชาญชัย อินทรประวัตติ. (2545). กิจกรรมนักศึกษา เรื่องของการเล่นที่ต้องบริหารจัดการโดยผู้จริงจัง และต้องทำจริง ๆ. กรุงเทพฯ: คณะอนุกรรมการด้านพัฒนาบุคลากรด้านกิจการนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษา สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย.

- ชีวภัทร ธรรมเกษตร. (2552). *ทัศนะของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูเกียรติ เกียรติธีรรัตน์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่อาคาร CL ชั้น 14 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2552.
- ชูศรี สะพรั่ง. (2549). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพล พุ่มชุมพล. (2546). *ทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดารี กุลประสิทธิ์. (2532). *แบบการเรียนของนักศึกษาเทคนิคการแพทย์ คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทรงพล ภูมิพัฒน์. (2538). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). *ลีลาการเรียนรู้อลีลาการสอน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัช เต็มฉนวน. (2548.). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกรมศิลปากร*. ปริญญาโท กศ.ด. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธาริณี สุขจิตต์. (2544). *ความคิดเห็นของนิสิตที่เป็นกรรมการบริหารชมรมต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธวัชรัตน์ ผลเจริญ. (2546). *ทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนสาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นนทวิทย์ วิวิทย์วารากรณ์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2527). *นโยบายทางการศึกษาของ 44 รัฐบาล*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.

- นภาพร แก้วนิมิตชัย. (2539). การวิเคราะห์วัฒนธรรมนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นัดดา อังสุวาทย์. (2550). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวิชาเคมีที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (วิทยาศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นาราวดี ศิริโรจน์. (2543). ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของวิทยาลัยนาฏศิลป์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นารี รมย์นุกูล. (2547). ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิวัฒน์ วรสาร. (2550). ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อคุณภาพการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยาภรณ์ ลักษณะมีพิเชษฐ. (2547). ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาชีพครูของคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผัน จันทรปาน. (2549). ทำงานกับคน. กรุงเทพฯ: พี. เพรส.
- พวงทอง วุฒิเดช. (2542). ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่: หน่วยกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชญาอร วุฒิพยุต. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- เพ็ญสิริ จีระเดชากุล. (2533). ปรัชญาการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์. (2546). อุดมศึกษาโลกาภิวัตน์ รายงานการดำเนินงานและประชุมวิชาการทางการอุดมศึกษาในต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภิราช รัตน์นนต์. (2549). ทักษะที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตภาคสมทบ คณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- มนัส นิลสวัสดิ์. (2547). แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. (2549). รายงานผลการดำเนินงานประจำปีการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- (2549). สารสนเทศการบริหาร. รายงานประจำปี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- ยุพิน จงเจริญทรัพย์. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมมีส่วนร่วมในกิจกรรมศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ริเรืองรอง รัตนวิไลสกุล. (2543, พฤษภาคม-สิงหาคม). การศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 23: 2.
- รัตนภรณ์ มีรักษา. (2549, มีนาคม). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา. 4: 1.
- ลิขิตกุล กุลรัตน์รักษ์. (2547). การศึกษาประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามการรับรู้ของนิสิต. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณพร จัตรทอง. (2546). การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตามความเห็นของอาจารย์และนิสิต. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2544, ตุลาคม-มีนาคม). ชีวิตนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย. วารสารปาริชาติ. 14: 2.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543). การพัฒนากิจการนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2543). การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ: ส่วนวิจัยและพัฒนาสำนักมาตรฐานอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.
- (2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาริวรรณ บุณนิม. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ สำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย ดิสสระ. (2538). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วิทย์ วิศทเวทย์. (2543). *ปรัชญาทั่วไป มนุษย์ โลก และความหมายของชีวิต*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- วิไลลักษณ์ ตางาม. (2552). *รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช*. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2552. จาก www.thaiedresearch.org/result/result.ppp?id=8041.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). *วิธีแสวงหาความรู้/ความจริงของมนุษย์*. สืบค้นเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2552. จาก www.thaiedresearch.org/article/detail.ppp?id=91.
- เศรษฐา พรหมจักร. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- สถาบันอุดมศึกษาไทย. (2549). *มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ทปอ. ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย*. 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ: หน้า 299-301.
- สว่างจิต ศรีระชา. (2530). *ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สัมฤทธิ์ ใจดี. (2544). *การศึกษาเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2551). *กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551-2565) กระทรวงศึกษาธิการ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. (2543). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 : การพัฒนานักศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุพรรณิ เพชระ. (2552). *ทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรพงษ์ ชูเดช. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับจิตลักษณะที่สำคัญของนิสิต*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (2544, กันยายน-ตุลาคม). *กัลยาณมิตรกับสุขภาพจิตและการปรับตัวของนักศึกษา*. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 34: 231.
- สุรศักดิ์ ยอดหาญ. (2552). *รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร*. สืบค้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2552. จาก www.thaiedresearch.org/result/result.ppp?id=6526.

- ไสว เลี่ยมแก้ว. (2552). *ความหลากหลายของประสบการณ์*. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2552. จาก www.book.cmm.ac.th/cgi-bin/gwe433/channeleon.
- อรพินธุ์ รัชทรัพย์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. สุเพ็ญ บุญเจริญ. เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่อาคาร SM ชั้น 3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญวิทยาเขตสุวรรณภูมิ. เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2551.
- อนุชัย วีระเรื่องชัยศรี. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน พฤติกรรมการเรียนของการเรียนในมหาวิทยาลัยเสมือนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา*. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2552. <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/4427>.
- อุดมวิทย์ พลเยี่ยม; และคณะ. (2550). *รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- Astin, A.W. (1984). *Four Critical Years: Effect of College on Beliefs, Attitude and Knowledge*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Chickering, Arthur W.; & Reisser, Linda. (1993). *Education and Identity*: San Francisco: Jossey-Bass Publishers.
- Cogan, Morris L. (1975, July). Studies of Teachers Behavior. *The Journal of Experimental Education*. 26: 135-139.
- Cronbach, Lee J. (1984). *Essential of Psychological Testing*. 4th ed. New York: Harper & Row.
- Feldman, K.A.; & T.M. Newcomb. (1973). *The Impact of College on Student*. 2nd ed. San Francisco, California: Jossey Bass.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. New York: McGraw-Hill.
- Grasha, A.; & Reichmann, S. (1975). *Workshop Handout on Learning Styles*. Ohio: Faculty Research Center, University of Cincinnati.
- Kauffman, Joseph E. (1968). *The Student in Higher Education, Report of The Committee on The Student in Higher Education*. New Harvey, Connecticut: The Hazen Foundation.
- Likert, R.A. (1932, May). Technique of the Measurement of Attitudes. *Arch Psychological*. 140: 1-55.
- Maslow, A.H. (1954). *Motivation and Personality*. New York: Harper.
- Newcomb, Theodore. M. (1968b). *Subculture college student: Student Peer Group in Yamamoto Kaoru editor. The College Student and His Culture: An Analysis*. New York: Houghton Mifflin Company.
- William G. Cochran. (1977). *Sampling Techniques*. 3rd ed. New York: John Wiley & Son.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง

ทัศนะต่อประสบการณ์ใหม่มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนะต่อประสบการณ์ใหม่มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียน และด้านสังคม ซึ่งคำตอบของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้บริหารและคณาจารย์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อนำไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

คำชี้แจง แบบสอบถาม มีข้อมูล แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ทัศนะต่อประสบการณ์ใหม่มหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
ในด้านการเรียน และด้านสังคม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป**คำชี้แจง** โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามสภาพที่เป็นจริง

1. เพศ

 ชาย หญิง

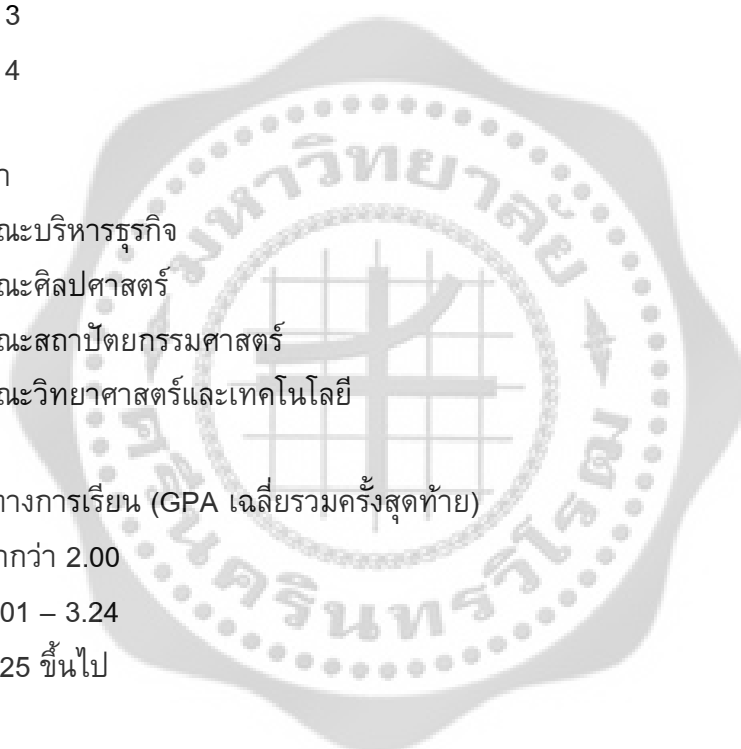
2. ชั้นปีที่ศึกษา

 ปี 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4

3. คณะที่ศึกษา

 คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA เฉลี่ยรวมครั้งสุดท้าย)

 ต่ำกว่า 2.00 2.01 – 3.24 3.25 ขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนะต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในด้านการเรียน และด้านสังคม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามสภาพที่เป็นจริง

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงของข้าพเจ้าในระดับมากที่สุด
 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงของข้าพเจ้าในระดับมาก
 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงของข้าพเจ้าในระดับปานกลาง
 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงของข้าพเจ้าในระดับน้อย
 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงของข้าพเจ้าในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ด้านการเรียน					
1.	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งนี้					
2.	ข้าพเจ้าสามารถเลือกสาขาวิชาที่เรียนตรงตามความต้องการ					
3.	ข้าพเจ้าสามารถเลือกเรียนหลักสูตรที่ถนัด					
4.	ข้าพเจ้าได้รับเอกสารคำอธิบายรายวิชา วิธีการเรียน และการวัดผล การเรียน					
5.	ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายและคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการเรียน					
6.	ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวในการเรียนได้					
7.	ข้าพเจ้ามีสมาธิในการฟังคำอธิบายของอาจารย์จนจบคาบเรียน					
8.	ข้าพเจ้ามีโอกาสดักถามข้อสงสัยในระหว่างคาบเรียน					
9.	ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนในห้องเรียน					
10.	ข้าพเจ้าสามารถจัดสรรเวลาเรียนได้อย่างเหมาะสม					
11.	ข้าพเจ้ามีการวางแผนการเรียนตลอดภาคเรียน					
12.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน					
13.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างทบทวนบทเรียน					
14.	ข้าพเจ้าพยายาม / ตั้งใจเก็บคะแนนสะสมในห้องเรียนเพื่อให้สอบผ่านวิชานั้น ๆ					
15.	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงต่อเวลาทุกคาบ					
16.	ข้าพเจ้าหาวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
17.	ข้าพเจ้าสามารถทำงานตามที่อาจารย์ผู้สอนมอบหมายได้					
18.	ข้าพเจ้าได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากงานที่ได้รับมอบหมาย					
19.	ข้าพเจ้าได้ร่วมกิจกรรมในวิชาที่เรียนอย่างเต็มที่					
20.	ข้าพเจ้าได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์จากการถ่ายทอดของอาจารย์					
21.	สื่อและอุปกรณ์ช่วยให้เกิดความสนใจและเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน					
22.	สื่อและอุปกรณ์ช่วยพัฒนาทักษะและกระบวนการต่างๆ ในการแก้ปัญหาได้					
23.	สื่อและอุปกรณ์ทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ในปริมาณที่มากขึ้นในเวลาที่กำหนด					
24.	สื่อและอุปกรณ์ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ					
25.	ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน					
26.	การนำเสนองานกลุ่มหน้าชั้นเรียน พัฒนาให้ข้าพเจ้ารู้จักการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน					
27.	เมื่อได้รับมอบหมายจากกลุ่มให้ทำงานวิชาการ ข้าพเจ้าสามารถทำงานลุล่วงไปได้					
28.	ข้าพเจ้าใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งในการค้นคว้าข้อมูล และทบทวนบทเรียน					
29.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนสอบเสมอ					
30.	ข้าพเจ้าเชื่อว่าความรู้ที่ได้จากการเรียนในมหาวิทยาลัยจะเป็นประโยชน์ในการทำงาน					
	ด้านสังคม					
31.	ข้าพเจ้าสามารถปรับตัวเข้าสังคมได้โดยไม่เคอะเขิน					
32.	ข้าพเจ้าเข้ากับเพื่อน ๆ ได้ดี					
33.	ข้าพเจ้ามีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี					
34.	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่ปรับทุกข์ได้					
35.	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาเพื่อนจะให้กำลังใจ					
36.	ข้าพเจ้าและเพื่อนมักจะสนทนากเกี่ยวกับปัญหาของสังคม					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
37.	กิจกรรมนักศึกษาช่วยให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออก					
38.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาช่วยให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะของข้าพเจ้า					
39.	ข้าพเจ้าเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในการทำกิจกรรมกลุ่ม					
40.	กิจกรรมนักศึกษาทำให้ข้าพเจ้าได้เพื่อนใหม่					
41.	กิจกรรมนักศึกษาช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น					
42.	ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญสาธารณประโยชน์กับชมรมและรุ่นพี่เสมอ					
43.	ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมตามประเพณีสำคัญ ๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น					
44.	ข้าพเจ้ากล้าปรึกษาพูดคุยกับอาจารย์ เพราะอาจารย์มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี					
45.	ข้าพเจ้ากล้าแสดงความคิดเห็น เพราะอาจารย์แสดงความเป็นมิตร					
46.	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา ข้าพเจ้าสามารถไปปรึกษาศูนย์บริการสุขภาพจิตได้					
47.	ข้าพเจ้าได้รับการดูแลจากศูนย์บริการสุขภาพจิตเป็นอย่างดี					
48.	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาได้					
49.	ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์จากอาจารย์ที่ปรึกษา					
50.	ข้าพเจ้าได้รับการดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดี					
51.	ข้าพเจ้ายอมรับคำติชมของเพื่อนเสมอ					
52.	ข้าพเจ้าได้รับข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องการเงินการให้ทุนการศึกษาของมหาวิทยาลัย					
53.	มหาวิทยาลัยมีสถานที่และอุปกรณ์การออกกำลังกายสำหรับนักศึกษา					
54.	ข้าพเจ้ามีโอกาสใช้สถานที่และอุปกรณ์การออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย					
55.	ข้าพเจ้าได้รับความสะดวกในการใช้สถานที่และอุปกรณ์การออกกำลังกายของมหาวิทยาลัย					
56.	ข้าพเจ้าได้รับข่าวสารจากรุ่นพี่เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬาที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
57.	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น					
58.	มหาวิทยาลัยสนับสนุนและส่งเสริมให้ข้าพเจ้ามีความรู้และทักษะในการเล่นกีฬา					
59.	ข้าพเจ้ามักได้เพื่อนใหม่ต่างรุ่นจากการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา					
60.	ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมกีฬาที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นมีประโยชน์มาก					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

1. ชื่อ ดร. สุพร ตั้งสมรพงษ์
ตำแหน่ง อาจารย์
สังกัด สาขาวิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ชื่อ อาจารย์นิภา ศรีไพโรจน์
ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์
สังกัด ข้าราชการบำนาญ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ชื่อ ดร. สมพิศ ป. สัตยารักษ์
ตำแหน่ง รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
สังกัด สำนักรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ภาคผนวก ค

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนก

ตารางค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
 อัสสัมชัญ ด้านการเรียน

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.631
2	4.830
3	4.025
4	3.000
5	5.000
6	4.830
7	3.121
8	4.830
9	4.277
10	3.121
11	3.326
12	4.830
13	1.784
14	3.742
15	3.864
16	3.000
17	2.575
18	5.601
19	3.347
20	2.393
21	3.864
22	3.326
23	3.326
24	4.277
25	3.000
26	2.049
27	3.564
28	3.742
29	4.438
30	5.641

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
 อัสสัมชัญ ด้านการเรียนเท่ากับ 0.960

ตารางค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ ด้านสังคม

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.564
2	3.326
3	3.564
4	3.326
5	3.864
6	4.277
7	3.326
8	2.393
9	3.347
10	7.937
11	3.326
12	1.930
13	3.000
14	7.514
15	5.227
16	5.463
17	5.000
18	8.881
19	7.638
20	8.881
21	4.660
22	8.881
23	7.514
24	5.000
25	5.601
26	7.937
27	3.121
28	5.601
29	7.514
30	6.769

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติของนักศึกษาต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ ด้านสังคม เท่ากับ 0.951

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	สุเพ็ญ บุญเจริญ
วันเดือนปีเกิด	21 ตุลาคม 2492
สถานที่เกิด	ตำบลบางนกแขวก จังหวัดสมุทรสงคราม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	51/7 ซอยเอกมัย 30 แขวงคลองตันเหนือ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักरणอธการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2516	การศึกษามัธยมศึกษา สาขาวิชามัธยมศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
พ.ศ. 2554	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

